

ΠΑΚ 350

ΕΤΟΣ Α' ΤΕΥΧΟΣ Γ'.
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 39

ΑΘΗΝΑΙ.— ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1923
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : ΟΔΟΣ ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 3

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Ε** Τ**

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΑΛΑΝΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Γ. Η. ΚΑΔΕΡΓΗ & ΣΙΑΣ
1923

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
Ἡ ἀληθής εὐδαιμονία. Α. Π. Ἀλεξανδροπούλου	321
Ὁ πρῶτος ἐτήσιος Τόμος	325
Ἐποθῆκαι κινεσ τῆς Βιωτικῆς. Α. Γ. Ἀδριανοπούλου	263
Ἐγκαίνια νέου Τεκτονικοῦ Ναοῦ ἐν Δάρνακι	339
Δόγος Χριστοφόρου Τορναρίτου.	341
Δόγος Σωτηρίου Μαρκίδου.	342
Δόγος Γεωργίου Γεωργιάδου.	344
Νέα Στοά «Ἀδελφοποιήσις»	347
Προσφώνησις Πρ.: Μ.: Διδ.: Μ. Δ. Πουρῆ.	349
Δόγος Ὑπ.: Μ.: Ταξ.: Π. Καλογεροπούλου.	350
Ἐργασίαι Στοῶν.	352
Δόγος Ἐμ. Βαλέτια Σεβ.: Στ.: «Ἠοίοδος».	353
Δόγος Θεοδώρου Μιχαήλ Ρήτ.: Στ.: «Φοῖνιξ».	354
Ἀρχαιρεσίαι Στοῶν—Ὄνόματα ἀξιωματικῶν.	355
Εἰδήσεις ἐκ τοῦ Παγκοσμίου Τεκτονισμοῦ.	357
Ἢίναξ περιεχομένων ἐτησίου τόμου 1923.	359 360

Συνδρομὴ ἐτησίαι καὶ προπληρωτέα

Διὰ τὴν Ἀλλοδαπὴν δολλάρια πέντε

Διὰ τὴν Ἡμεδαπὴν μόνον δραχμαὶ πενήκοντα

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ "ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ"

Διὰ συνδρομάς, εἰσπράξεις καὶ πᾶσαν ὑπόθεσιν.

- ΕΝ ΚΥΠΡῶ : Χριστόφορος Τορναρίτης ἰατρός, διευθυντὴς Κλινικῆς
ὁ «Εὐαγγελισμός».—Λεμεσὸς ταχ. κιβ. 104.
- ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῶ : { Μ. Μαῦρος—Κάϊρον—ταχ. κιβωτ. 785.
 { Κ. Ταβουλαρίδης—Ἀλεξάνδρεια ταχ. κιβ. 1163.
- ΕΝ ΗΠΕΙΡῶ : Γεώργιος Ε. Ράδος, βιομήχανος καὶ μεγαλέμπο-
ρος.—Ἰωάννινα.
- ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ : Ἰωάννης Κωνσταντινίδης, διευθυντὴς Τυπογρα-
φικῶν Καταστημάτων.—Θεσσαλονίκη, ὁδὸς Τοιμισκῆ 11.

Adresse pour la correspondance

A. P. Alexandropoulos, Rue Valtetzion 3, Athènes—Créece

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

Η ΑΛΗΘΗΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ

Τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς προβάλλει ὡς δύσλυτον πρόβλημα πρὸ τῆς κοινῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως καὶ πρὸ τῆς προνομιούχου ἔτι ἀνθρωπίνης σοφίας. Μόνη δὲ ἡ βαθεῖα ἔρευνα τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ τῆς δημιουργίας καὶ τῶν φαινομένων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς δύναται νὰ ὀδηγήσῃ εἰς λύσιν τοῦ μεγάλου τούτου προβλήματος. Πρὸς τοιαύτην ἔρευναν ἐστράπη εὐθὺς ἀμέσως ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονική, ἅμα ὡς ἐκκολληθεῖσα ἐκ τῆς τεχνικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς ὑποστάσεως διεμορφώθη εἰς καθαρῶς πνευματικὸν καὶ ἠθοπλαστικὸν θεσμὸν ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν παραδόσεων ὀρμημένων ἐκ τῶν ἀποκρύφων Μυστηρίων τῆς Ἀρχαιότητος.

Οὕτως ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονική διὰ τῆς ὑπερόχου σοφίας τῶν ἀρχικῶν αὐτῆς θεσμοθετῶν ὡς καὶ τῶν κατὰ καιροὺς ἰδρυτῶν τῶν διαφόρων βαθμῶν τοῦ Σκωτικοῦ ἰδίως δόγματος ἀπετέλεσε πηχόσμιον Σχολὴν πρακτικῆς φιλοσοφίας σκοποῦσαν ἀμέσως μὲν τὴν πνευματικὴν ἀνύψωσιν καὶ ἠθικὴν αὐτοβελτίωσιν τῶν μυστῶν αὐτῆς, περαιτέρω δὲ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν λαῶν καὶ τὴν κοινὴν τούτων εὐδαιμονίαν.

*
**

Ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ γῆς ἐθεωρήθη ὡς σκοπὸς τοῦ βίου

ὑπὸ διαφόρων φιλοσόφων, καθιερωσάντων τὸ λεγόμενον εὐδαιμονικὸν ἀξίωμα (1).

Διάφορα ὑπῆρξαν τὰ καλούμενα εὐδαιμονικὰ συστήματα, ἀντιφάσκοντα μάλιστα πρὸς ἄλληλα κατὰ τε τὴν βάσιν καὶ τὰς ἐξαγγελιομένας πρακτικὰς ὑποθήκας, ἐφ' ὅσον ἐτίθετο ὡς ἀξίωμα, ἐπεὶ μὲν ἡ ἐπιζητήσις τῶν σωματικῶν ἰδίᾳ ἡδονῶν (2), ὅτε δὲ ἡ προτίμησις τῶν ἡδονῶν τῆς ψυχῆς καὶ τῶν κλυμένων καταστημάτων ἡδονῶν, ἅτε διαρκεστέρων καὶ ἀμιγῶν λύπης.

Ἡ τοιαύτη ὁμῶς εὐδαιμονία, ἡ θηρευομένη ὑπὸ τῶν εὐδαιμονικῶν συστημάτων δὲν δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ μόνης τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀπαιτοῦσα καὶ τὴν συνδρομὴν περιστατικῶν, ἀνεξαρτήτων τῆς ἀτομικῆς τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεως. Διὰ τοῦτο ὁ ἀνθρώπος ἀδυνατεῖ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ποθουμένην εὐδαιμονίαν, ἐὰν ἀντίξοα περιστατικὰ παρεμβάλλωνται. Ἄλλ' οὕτως δὲν δύναται νὰ νοηθῇ σκοπὸς τοῦ βίου τὸ ἀδύνατον. Ὡς ἐπίσης δὲν δύναται νὰ τεθῇ ὡς σκοπὸς τοῦ βίου, ὅρος ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς ἀξιώματος, ὡς τὸ εὐδαιμονικόν, ὅπερ ὑποτάσσει τὸν ἀνθρώπον εἰς ἄς δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ τὰς ὁρμὰς τῆς ἰδίας αὐτοῦ αἰσθητικότητος, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἀφαιρεῖ τὴν ἀνήκουσαν τῷ ἀνθρώπῳ ἐλευθερίαν καὶ καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἁρμονίαν. Ἐξ ἐτέρου δὲν δύναται νὰ νοηθῇ σκοπὸς τοῦ βίου ἡ ἐπιδίωξις εὐδαιμονίας ἀσταθοῦς καὶ μεταβλητῆς, ἐφ' ὅτι τὰ προκαλούμενα διὰ τῆς ἀπολαύσεως τῶν διαφορῶν ἡδονῶν, σωματικῶν καὶ πνευματικῶν, συναισθήματα παραλλάσσουσι παρὰ τοῖς διαφοροῖς ἀνθρώποις καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ἔτι ἀνθρώπῳ κατὰ λόγον τῆς ἡλικίας καὶ τῆς κατὰ κίρῳδους σωματικῆς ἢ ψυχικῆς κατστάσεως.

1) «Θήρευε πάντες καὶ πανταχοῦ διὰ τῶν πράξεών σου τὴν κατ' ἐπίτασιν καὶ παράτασιν μεγίστην καὶ πάσης λύπης καθαρωτάτην ἡδονήν, ἥτοι τὴν καθαρωτάτην εὐεστώ, αὐτῆς ταύτης ἕνεκα».

2) Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος, δι' ἐτελέσας μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, διεμόρφωσε τὸ μᾶλλον ὑλιστικὸν εὐδαιμονικὸν σύστημα, ὅπερ καὶ κλήθην Κυρηναϊσμός ἀποτυποῦται εἰς τὸ ἀξίωμα «θήρευε τὰς δυνατωτέρας καὶ διαρκεστέρους σωματικὰς ἡδονὰς».

3) Ἐπίκουρος ὁ ἐν Γαργητιῷ τῆς Ἀτικῆς γεννηθεὶς τῷ 341 π. Χ. ἐθεώρει ὅτι τελικὸς σκοπὸς τοῦ βίου εἶνε ἡ ἡρεμὸς ἀπόλαυσις, ἡ διαρκῶς ἀτάραχος διάθεσις τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἀπουσία ἀλγηδόνης, κληθεῖσα κατὰ στήμα.

Ἔνεκα τῶν λόγων τούτων καὶ ἄλλων ἔτι ὑπὸ βιβλουστέρων φιλοσοφικῶν συστημάτων ἀνεζητήθη ὁ σκοπὸς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐπὶ ὑψηλοτέρου ἐπιπέδου ἐσωτέρων συναισθημάτων, κατ' ἐξοχὴν προσδιαζόντων εἰς τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν καὶ παραγομένων ἐκ τῆς ἐνεργείας ὑπερτέρας τινος γνωστικῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς (4).

4) Αἱ γνωστικαὶ τῆς ψυχῆς δυνάμεις, ἐξ ὧν πᾶσα γνῶσις πηγάζει, διαστέλλονται εἰς τρεῖς, τὴν αἰσθητικὴν, ἣτις καὶ αἰσθητικὸς νοῦς καλεῖται, τὴν κατὰ διάσκεψιν νοητικὴν, ἣτις καὶ διασκεπτικὸς νοῦς καλεῖται, καὶ εἰς τρίτην ὑψηλοτέραν καὶ αὐτενεργὴν, ἣτις καλεῖται ἐποπτικὸς νοῦς ἢ θεωρητικὸς λόγος. Ἡ αἰσθητικὴ δυνάμις παράγει εἰς τὴν ψυχὴν τὴν αἴτησιν δι' ἐρεθισμῶν τῶν αἰσθητηρίων νεύρων ὑπὸ ἐρεθίζουσῶν τιῶντα ὑλικῶν δυνάμεων, παρέχουσα οὕτω εἰς τὴν ψυχὴν ἀμυδρὰν εἶδησιν τῆς τούτων ὑπάρξεως καὶ ἐνεργείας καὶ εἰσάγουσα ἐν τῇ συνειδήσει στοιχεῖα γνῶσεων, ὧς τινὰ ἀκατέργαστον ὕλην. Ἡ νοητικὴ δυνάμις παραλαμβάνουσα, οὕτω εἰπεῖν, καὶ ἐπεξεργαζομένη τὰ ἄμεσα ταῦτα στοιχεῖα τῆς συνειδήσεως, σχηματίζει ἐννοίας καὶ κρίσεις γενικὰς, εἰσάγουσα δὲ οὕτω τὴν τάξιν καὶ ἀλληλουχίαν εἰς τὸ χάος τῶν ἀπειροπληθῶν τούτων στοιχείων, ἐπισκοπεῖ τὰ ὄντα κατὰ τὰς διαφόρους πρὸς ἄλληλα ἀναφορὰς καὶ δημιουργεῖ τὸν κόσμον τῶν γνῶσεων. Ἐξ ἑτέρου τὰς δύο ταύτας γνωστικὰς δυνάμεις παρακολουθεῖ ἡ συναισθητικὴ δυνάμις τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀλγηδόνης παράγουσα τὰ συναισθήματα—ἡδέα ἢ λυπηρὰ—ἅτινα ἡ ψυχὴ διαγιγνώσκει ἤδη διὰ τῆς κατὰ διάσκεψιν νοήσεως ὡς ἀποτελέσματα οὐ μόνον τῆς ποικίλης ἐνεργείας τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων ἀλλὰ καὶ τῶν ποικίλων ἐκείνης ἐνεργειῶν καὶ οὕτω ἡ ψυχὴ δὲν ὀρεγεται πλέον τυφλῶς ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν ρυθμίζει τὴν ὄρεξιν καὶ ἐπιθυμίαν πρὸς ἀπόλαυσιν μείζονος ἡδονῆς καὶ ἀποφυγὴν ἁμέσου ἢ καὶ ἑμέσου ἀλγηδόνος.

Ἀλλὰ πέραν τῶν γνῶσεων τῶν παρεχομένων καὶ δημιουργουμένων ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ πνεύματι ἐκ τῶν δύο εἰρημένων γνωστικῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς ἀνατέλλουσιν εὐθύς ἁμέσως ἐν τῇ ἀρχηγόνῃ τῆς ψυχῆς συνειδήσει καὶ ἐμφανέσονται διεγείρονται ἐφ' ὅσον τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐξελίσσεται, ἀρχέτυποί τινες γνῶσεις αἱ κλούμεναι Ἰδέαι, ἀναγόμεναι εἰς τρεῖς γενικωτάτας κατηγορίας, ἥτοι τὴν ἰδέαν τοῦ ἀληθοῦς, τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγαθοῦ. Ἐντεῦθεν ὁ ἀνθρώπος ἀναζητεῖ ἀνεπιδότως τὴν ἀλήθειαν μὴ εὐχριστούμενος εἰς γνῶσεις κατ' ἐπίφασιν καὶ ἐπιπολὴν, ἐνθουσιᾷ πρὸ τοῦ κάλλους δημιουργεῖ ἀριστοτεχνήματα καὶ τέλος ποθεῖ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ἀγαθοῦ, παρορμώμενος εἰς πράξεις ἡρωϊκὰς ἀνεξηγήτους ἐκ μόνῃ τῆς ἐνεργείας τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῆς νοητικῆς δυνάμεως. Διὰ τοῦτο, ὑπὲρ τὰς δύο κατωτέρας ὡς εἴρηται γνωστικὰς δυνάμεις, τάσσεται ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας ὑπερτέρα τις γνωστικὴ δυνάμις, παραγωγὸς τῶν Ἰδεῶν, πρὸς αἷς φέρεται τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα

Διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης ἐμφανίζεται καὶ καλλιεργεῖται ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ πνεύματι ἡ ἰδέα καὶ γνῶσις τοῦ ἀγαθοῦ, ὡς τελειοτάτη καὶ καθολικὴ ἁρμονία τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, παράγεται ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ συνειδήσει συναίσθημα εὐχρηστικῆς πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ δυσχερῆσεως πᾶν ἀντιφάσκον καὶ πολέμιον τοῦ ἀγαθοῦ καὶ διαγιγνώσκεται παρακολουθοῦσα κλίσις τῆς καὶ ὀλικῆς πρὸς πραγμάτων τοῦ ἀγαθοῦ, ἥτις καὶ τίθεται ὡς σκοπὸς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Ἐντεῦθεν πηγάζει τὸ ἀνώτατον πρακτικὸν ἀξίωμα, λεγόμενον ἠθικὸν ἀξίωμα⁵⁾ ἢ καὶ ἠθικὸς νόμος, κατὰ διαστολήν πρὸς τὸν θετὸν νόμον, τιθέμενον διὰ τῆς ἐκδηλουμένης κυριαρχικῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ ἐν ἐκάστη πολιτικῇ κοινωνίᾳ.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἠθικοῦ νόμου κατὰ πάσας τὰς σχέσεις καὶ ἀναφορὰς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου παράγει τὰ διάφορα γενικὰ καὶ μερικὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἑαυτὸν, πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἢ ὡς συνήθως λέγεται πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς διαφόρους κοινωνίας ἢ ἐπιχειρήσεις. ὧν συμμετέχει ἕκαστος ἀνθρώπος (οἰκογένειαν, συνεταιρισμούς, πολιτικὴν κοινωνίαν καὶ θρησκευτικὴν κοινωνίαν). Ἡ βαθεῖα ἐπίγνωσις τῶν καθηκόντων πάντων καὶ μάλιστα τῆς εὐλαβοῦς τούτων ἐκπληρώσεως γεννᾷ συναισθήματα ὑπερόχως εὐάρεστα.

Ἐκ τῆς ἐπνευλιημένης διεγέρσεως τοιούτων εὐαρέστων συναισθημάτων προκαλεῖται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἡ προσπάθεια πρὸς διηνεκῆς πραγμάτων τῆς ἰδέας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἀναπτύσσεται ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου τάσις τις ὑψηλοτέρα πρὸς τελειοποίησιν τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις αὐτοῦ καὶ πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ ὑψίστου ἐπὶ γῆς ἀγαθοῦ ἢ τοῦ ψυχικῆς ἐκείνης ἡρεμίας καὶ γαλήνης, ἥτις καὶ μκαριότης καλεῖται, ἀποτελοῦσα τὴν ὑπάτην σταθεράν, ἀνκλωσίωτον καὶ μόνιμον εὐδαιμονίαν.

κατὰ μιστηριώδη τινα ὄψιν καὶ κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ ἐνέργειαν. Ἡ ὑπερέτερα αὕτη δύναμις θεωρεῖται ὡς ἡ καθαρῶς πνευματικὴ τοῦ ἀνθρώπου δύναμις, ἐκδηλοῦσα αὐτὴν τὴν ψυχὴν, ὡς πνεῦμα καθαρὸν, ἀπαλλασσόμενον ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς ἐπισκοπῆσεως τοῦ συμφυοῦς σώματος καὶ τῆς πρὸς τοῦτο συμπαθείας. [Γαῦτα κατὰ τὸ σύστημα τῆς διδασκαλίας τοῦ ἄλλοτε καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας ἀειμνήστου ἀνδρὸς Φιλίππου Ἰωάννου].

5) «Σπούδαξ: τὴν κατὰ δύναντα πραγματοποιήσιν τῆς ἰδέας τοῦ ἀγαθοῦ αὐτῆς ταύτης ἔνεκα».

Πρὸς ἀπόκτησιν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας ἀπικεῖται ἐπίμονος ἄσκησις περὶ τὸν τρόπον τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς κρίσεως ἐπὶ τῶν ὄρων καὶ συνθηκῶν τοῦ βίου καὶ περιήτῃς βιωτικῆς ἔξεις καὶ συνηθείας, αἵτινες ἀσφαλίζονται κατὰ τὸ ἐφικτὸν ὑγιειάν καὶ ρώμην ψυχῆς καὶ σώματος, ὁδηγοῦσι πρὸς ἀνάλογον πνευματικὴν τελειότητα τοῦ ἀνθρώπου. Περὶ πάντων τούτων ἠσυχολήθη ἡ ἀνθρωπίνη διανόησις ἀπὸ χιλιετηρίδων καὶ πολλοὶ καθιερώθησαν κανόνες ὑπὸ διαφόρων φιλοσοφικῶν καὶ θρησκευτικῶν συστημάτων. Τῶν κανόνων τούτων αἱ θεμελιώδεις ἀρχαὶ διετυπώθησαν κατὰ τρόπον δογματικόν καὶ εὐτόνοπτον ὡς ἐν πικρί, ὑπὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς σοφίας, ἣτις καὶ ἐχαρκτηήρισε τὸ σύνολον τούτων διὰ τοῦ ὄρου «Βιωτικὴ», περὶ ἧς τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ καὶ τῷ παρόντι τεύχει σχετικὰ ἄρθρα.

Ἄλεξανδρος Π. Ἀλεξανδρόπουλος 33.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΤΗΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

Διὰ τοῦ παρόντος τεύχους συμπληροῦται ὁ πρῶτος ἐτήσιος τόμος τῆς νέας ἐκδόσεως τοῦ «Πυθαγόρου», καθιστάμενος—κατὰ τὰς πανταχόθεν ἐνθουσιωδῶς διαδηλουμένας γνώμας ἀρχαίων καὶ πεφωτισμένων Τεκτόνων, δημοσιευθησομένης εἰς τὸ προσεχές τεύχος—φωτεινὸς ὁδηγὸς, συνέκδημος παντός Ἑλευθέρου Τεκτονόου ἐπιθυμοῦντος νὰ κατανοήσῃ τὴν ἐννοίαν, τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν φιλοσοφικὴν μέθοδον τῆς Ἑλευθέρας Τεκτονικῆς πρὸς ἀνάληψιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Διὰ τοῦτο συνιστᾶται πρὸς τοὺς φιλτ. Ἀδ. συνδρομητὰς ἵνα ζητήσωσι τὰ τευχὸν ἐλλείποντα αὐτοῖς τεύχει, δωρεὰν ἀποστελλόμενα καὶ νὰ βιβλιοδετήσωσι τὸν τόμον, διατηρητέον ὡς κειμήλιον ἀθάνατον πρὸς διδασκαλίαν καὶ τῶν ἐπιγιγνομένων, καὶ οὐχὶ προχειρῶς ἀνιζητητέον, ὡς ἡ πείρα ἀπέδειξεν.

Πλήρεις δὲ σειραὶ τῶν δέκα τευχῶν διαφυλαχθεῖσαι διατεθήσονται εἰς δεδεμένον κομψὸν τόμον, προσθήκη τῆς σχετικῆς διπάνης, χάριν τῶν ἐγγραφησομένων κατὰ τὸ προσεχές ἔτος 1924 νέων Συνδρομητῶν.

ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΩΤΙΚΗΣ

«Τὸν δὲ ἔνδον ἐν τῷ στήθει ἰδρυμένον δαίμονα (1) μὴ φέρειν, μηδὲ θυρυβεῖν ὄχλῳ φαντασιῶν· ἀλλὰ ἴλεων διατηρεῖν, κοσμίως ἐπόμενον τῷ Θεῷ, μήτε φθεγγόμενον τι παρὰ τὰ ἀληθῆ, μήτε ἐνεργοῦντα παρὰ τὰ δίκαια».

Μάρκου Ἀντωνίου «Τῶν εἰς ἑαυτὸν»

Α'.

§ 1. Ὁ ἄνθρωπος καθ' ἑαυτὸν ἔχει οὐσιαστικῶς μεγάλην ἀξίαν. Διὰ τὴν παρὰ φύσιν ἢ ἀνθρωπίνην μορφήν, ἢ φύσιν εἰργάσθη ἐπὶ αἰῶνας αἰώνων. Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ ἐν τῇ Γῇ τὴν κορωνίδα καὶ τὸ στεφάνωμα τῆς δημιουργίας. Ἐν τῇ μορφῇ αὐτοῦ ἐκδηλοῦται ἐμφανέστερον τὸ λογικὸν καὶ ἐν αὐτῷ καταφαίνεται σαφῶς ἡ πνευματικότης τῆς φύσεως. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐν τῷ συνόλῳ του ἀποτελεῖ τὸ συνειδητὸν Ἐγὼ τῆς Γῆς.

§ 2. Τὸ πνεῦμα ἐκδηλοῦται εἰς ὅλας τὰς ὀργανικὰς μορφάς, ἀποτελοῦν στοιχεῖον καὶ τῶν κατωτέρων τοῦ ἀνθρώπου ὄντων. Εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅμως ἡ πνευματικότης ἐκδηλοῦται τελειότερον.

§ 3. Κατὰ τί ὁ ἄνθρωπος διαφέρει τῶν λοιπῶν ἐπὶ τῆς Γῆς ζώων; Κατὰ τὸν σωματικὸν ὀργανισμόν του, ὅστις εἶναι δεξιότερος εἰς τὸ νὰ δέχεται διὰ τοῦ συνόλου τῶν αἰσθήσεών του λεπτοτέρως ἐντυπώσεις· καὶ κατὰ τὰς ἰκανότητας τοῦ πνεύματός του, αἵτινες τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐκδηλοῖ περισσότεραν νόησιν, θέλησιν καὶ ἐλευθερίαν καὶ ἐντονώτερα, εὐγενέστερα αἰσθήματα.

§ 4. Ἀφ' οὗ τοῦ πνεύμα, ὅπως προαχθῆ ἐκ τῆς ζωώδους καταστάσεως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην, ἐξεδήλωσε περισσότεραν νόησιν, περισσότεραν θέλησιν καὶ περισσότεραν ἐλευθερίαν, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι διὰ τὴν προοδεύσιν περισσότερον ὁ ἄνθρωπος καὶ διὰ τὴν τελειοποιηθῆ, εἶναι ἀνάγκη νὰ καλλιεργήσῃ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ περισσότερον τὸ νοητικὸν του καὶ τὸ αἰσθηματικὸν του μέρος, νὰ ἐκδηλώσῃ ἰσχυροτέραν θέλησιν καὶ μεγαλητέραν ἐλευθερίαν.

(1) δαίμων=Θεός, πνεῦμα, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

§ 5. Ἐὰν αἱ ἰδιότητες αὐταὶ ἀποτελοῦν τὰς εὐγενεστέρους, τὰς πολυτιμώτερας ἐκδηλώσεις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς φύσεως καθόλου, εἶναι προφανές, ὅτι ταύτας ὀφείλομεν νὰ ἐπιδιώκωμεν καὶ εἰς αὐτάς ἐγκλείεται διὰ τὸν ἄνθρωπον ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ (1). Ἡ ἀπόκτησις τῆς σοφίας, τῆς λογικότητος ἐν παντί, τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἐπομένως τὰ πολυτιμώτερα πράγματα, τὰ ὅποια δύναται νὰ ποθήσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἔχων ὑγιᾶ τὸν νοῦν.

§ 6. Ὁ ἄνθρωπος προάγεται πνευματικῶς, ὅταν ἐξευγενίσῃ τὰ αἰσθηματά του, ἐκλεπτύνῃ τὸ νοητικόν του, ζητῇ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀσκήσῃ τὴν δικαιοσύνην. Τουναντίον μένει πνευματικῶς στάσιμος, ἐνίοτε δὲ καὶ ὀπισθοδατεῖ, ὅταν ἐκδηλῶσιν ζωῶδη ἐνστικτικὰ, ῥέπη πρὸς τὰ πάθη, ἐκτιμᾷ περισσότερο τὴν ἐξωτερικὴν λάμπριν τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίας τῶν πραγμάτων, ἐμμένῃ εἰς τὴν ὑποβολὴν τῶν ψευδῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποίας τὸ περιβάλλον τῷ ἐνέπνευσεν.

§ 7. Ἡ ἐσωτερικὴ, ἡ πραγματικὴ ἀξία ἐκάστου ἀνθρώπου μετρεῖται μὲ τὸ πνευματικὸν κεφάλαιον τῶν ψυχικῶν του δυνάμεων, τῶν γνώσεών του, τῶν αἰσθημάτων του.

§ 8. Ἡ θέλησις εἶναι ὁ κεντρικώτερος νόμος τοῦ πνεύματος, ὅστις συγκεντρῶν περὶ ἑαυτὸν ὅλους τοὺς ἄλλους νόμους τῆς ἐσωτερικῆς τῶν ὑποκειμένων οὐσίας καὶ τοὺς κατευθύνει πρὸς τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς τῇ βοηθείᾳ τοῦ νοητικοῦ χάρασσει.

B'.

§ 9. Τὸ πνεῦμα ἀποτελεῖ τὸ ἐγώ, τὴν συνείδησιν τῆς φύσεως. Ὡς τοιαῦτον εἶναι ἡ διευθύνουσα τὰς ἐνεργείας τῆς φύσεως δύναμις. Εἶναι ἐν τῇ φύσει ὁ βασιλεὺς (2). Σήμερον ὁ ἄνθρωπος κρατεῖ εἰς χεῖράς του καὶ χειρίζεται πολλὰς φυσικὰς δυνάμεις. Δύναται προχόμενος πνευματικῶς νὰ κατακτήσῃ βηθμιαίως ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς Φύσεως. Δύναται ἀκόμη νὰ γίνῃ κύριος ἑαυτοῦ, κύριος τῆς εἰμυρμένης του ἀρχεῖ

1) Τίς εὖν οὐσία Θεοῦ; Σάξ; Μὴ γένοιτο. Ἄγρός; Μὴ γένοιτο. Φήμη; Μὴ γένοιτο. Νοῦς, ἐπιστήμη, λόγος ὁρθός; Ναί. Ἐνταῦθα τῶν ἀπλῶς ζῆται τὴν οὐσίαν τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἐπικτήτου «Διατριβαί». II, ἡ, 1—3.

2) Πνεῦμα ἐστὶν ὁ Θεός. Εὐαγγέλιον Ἰωάννου δ' 24.

νά θελήσει τοῦτο, νά γνωρίσει πληρέστερον τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ νά καλλιεργήσει καταλλήλως τὰς προσωπικὰς δυνάμεις του.

§ 10. Τὰ πάντα δύναται ὁ ἄνθρωπος νά ἐπιτύχη. Ἡ θέλησίς του μόνον πρὸ τοῦ φυσικοῦ νόμου δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῆ, διότι οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἶναι αἰώνιοι, ἀμετάβλητοι καὶ ἀπαραβίαστοι· ἄρα ἐν τῇ ἀνελιξίῃ τῶν δυνάμεών του ὁ ἄνθρωπος δεόν νά ἔχη ὡς κανόνα καὶ ὁδηγὸν τὸν φυσικὸν νόμον. Διὰ τοῦτο ὁ Ἐπίκτητος ἐδίδαξε⁽¹⁾ «*Νόμος βιωτικός ἐστὶν οὗτος, τὸ ἀκόλουθον τῇ φύσει πράττειν*».

§ 11. Μὴ λησιμονῆς ποτέ, ὅτι ἰσχυρὸς ἐν τῇ φύσει δύναται νά εἶναι μόνον ὁ ἐνάρετος, ὁ ἀκολουθῶν καὶ ἐφαρμόζων τοὺς νόμους τῆς Φύσεως. Τοῦ κακοῦ αἱ δυνάμεις συντρίβονται πρὸ τῆς ἀκαταβλήτου ἰσχύος τοῦ φυσικοῦ νόμου.

Γ'.

§ 12. Ἡ ἀσκησις τῆς ἀρετῆς δὲν σημαίνει ἀσκησιν εἰς τὴν σκληραγωγίαν, τὴν ἀκτημοσύνην, τὴν νηστείαν, τὴν ἀθλιότητα. Ἄρκει εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα νά ἰσχυροποιήσῃ τὴν ψυχὴν του, ὥστε νά ὑποφέρῃ καὶ σκληραγωγίαν καὶ πτωχείαν, ἂν δὲν δύναται νά τὴν ἀποφύγῃ, χωρὶς νά παραβῆ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ χωρὶς νά χάσῃ τὸν ἀτίμητον πλοῦτον τῆς ἠθικῆς καὶ ἀτομικῆς του ἐλευθερίας. Διὰ νά φυλαχθῆ ἀπὸ ταύτην δὲν χρεωστεῖ νά εἶναι πένης ὡς ὁ Σωκράτης, ἢ νά κατοικήῃ εἰς οἰκίαν γυμνὴν ἐπίπλων ὡς ὁ Ἐπίκτητος· ἀρκεῖ νά προετοιμάζῃται, ἂν ἡ τύχη τὸν βάλῃ εἰς δημοίαν περιστάσει τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Ἐπικτήτου, νά προκρίνῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ πενίαν, παρὰ νά ἀμυρώσῃ τὸ ἠθικόν του, ὥστε νά πωλήσῃ τὴν συνείδησίν του, τὴν τιμὴν του, τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς γνώμης του κ.λ.π., διὰ νά ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν πενίαν. Ἡ ἀρετὴ συγχωρεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅλας τὰς ἀβλαβεῖς ἡδονάς, ἐὰν δύναται νά τὰς ἀπολαύσῃ, χωρὶς νά βλάβῃ τινὰ καὶ χωρὶς νά τὰς πληρώσῃ μὲ τὴν χρυσὴν ἐλευθερίαν του⁽²⁾.

Δ'.

§ 13. Ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νά ζήσῃ τελείαν ζωὴν, ἂν μὴ γεύηται ὅλων τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὅποια ἡ φύσις παρέχει εἰς τὸ πνεῦμα, ἵνα

1) Ἐπικτῆ του Διατριβαὶ I, κοτ' I.

2) Περβ. Ἄδαμ. Κορ α ἦ. Προλεγόμενα εἰς Ἐπικτήτου διατριβάς.

τέρπηται ἐν τῇ καθόλου αὐτοῦ ἐξελίξει. Ἐὰν ἠκολουθοῦμεν ἐν παντί τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς Φύσεως, θὰ εἴμεθα εὐδαίμονες.

§ 14. Ἡ ἀπάθεια τῶν Στωϊκῶν, ἡ πλήρης ἀδιαφορία πρὸς τὴν χάριν καὶ πρὸς τὴν λύπην εἶναι καὶ θεωρητικῶς ἀδάσιμος καὶ πρακτικῶς ἀνεφάρμοστος. Ἡ ἐκμηδένισις τῆς χαρᾶς στερεῖ τὴν ζωὴν τοῦ κυριωτέρου θελγήτρου τῆς. Εὐδαιμονία τοῦ πνεύματος δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἄνευ χαρᾶς. Ἡ λύπη εἶναι δοκιμασία, εἰς τὴν ὁποῖαν μᾶς ὑποβάλλει ὁ νόμος τῆς φύσεως διὰ τὰς ἀπέναντι αὐτοῦ παραβάσεις, ἵνα μᾶς ἐκπαιδεύῃ. Ἡ ἔλλειψις χαρᾶς εἰς τὴν ζωὴν μᾶς δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπογοητεύῃ, οὐδὲ πρέπει νὰ ἐξαρτῶμεν τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματός μας ἐξ αὐτῆς, ἀλλὰ μόνον νὰ μᾶς διδάσκῃ τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποῖου δυνάμεθα ν' ἀποκτήσωμεν τὰ μέσα τῆς διαρκοῦς χαρᾶς. Ἡ διαρκῆς γαλήνη καὶ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος προϋποθέτουν ἀνάπτυξιν τῆς ἀντιλήψεως, μεγάλην ἔντασιν τῆς θελήσεως καὶ ἐκπαίδευσιν τῆς ψυχῆς διὰ μέσου τῶν δοκιμασιῶν.

§ 15. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐμελέτα τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ προενόει, ὥστε ἡ βιολογία του καὶ οἱ κοινωνικοὶ του νόμοι νὰ μὴν ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴν φύσιν του, θὰ ἦτο εὐδαίμων. Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα δεῖνὰ πηγάζουν ἀπὸ τὴν τρομερὰν παρεννόησιν τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν φυσικὸν νόμον, ἔνεκα τῆς ὁποίας ἐδημιούργησεν οὗτος συνθήκας κοινωνικὰς, ἀντικειμένας ἐντελῶς καὶ πρὸς τὴν φύσιν καὶ πρὸς τὴν λογικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου (1).

1) Ὁ τρισμακάριστος πάντα καὶ τρισόλβια
τὰ θηρί', οἷς οὐκ ἔστι περὶ τούτων λόγος·
οὔτ' εἰς ἔλεγχον οὐδὲν αὐτῶν ἔρχεται.
οὔτ' ἄλλο τοιοῦτ' οὐδὲν ἔστι· αὐτοῖς κακὸν
ἐπισκτόν, ἦν δ' ἂν εἰσενέγκηται φύσιν
ἕκαστον, εὐθύς καὶ νόμον ταύτην ἔχει.
ἡμεῖς δ' ἀβίωτον ζῶμεν ἄνθρωποι βίον,
δουλεύομεν δόξαισιν, εὐρόντες νόμους,
προγόνοισιν, ἐγγόνοισιν· οὐκ ἔστι· ἀποτυχεῖν
κακοῦ· πρόφασιν δ' αἰετὶν ἔξευρίσκομεν.

Ε΄.

§ 16. Θέλειν τὴν πρόοδον ἢ παραμένειν ἐν τῇ ζωῷδει κατκτάσει· Ἴδου τὸ δίλημμα, ὅπερ ἐν συνειδήσει ἢ ἄσυνειδήτως τίθεται πρὸ ὀφθαλμῶν παντὸς ἀνθρώπου.

§ 17. Διὰ τὴν δημιουργίην τις τὴν ζωὴν του, πρέπει νὰ εἶναι ζωντανός· δηλαδὴ πρέπει νὰ θέσῃ τὰς ζωτικὰς του δυνάμεις εἰς δράσιν. Τοῦ παραμένοντος ἐν ἀδρανεῖα αἱ δυνάμεις ἀτροφῶν, παραλύουν.

§ 18. Εἰς τοῦτο πρέπει ἕκαστος ἡμῶν νὰ τείνῃ νὰ γίνῃ κάτι, ὄχι βέβαια πρὸς κορεσμόν τοῦ ἐγωῖσμοῦ του, νὰ μεγεθυνθῇ ἐν δυνάμει, νὰ καταστῇ σθεναρὸς τὸν χαρακτήρα, νὰ γίνῃ μέγας, εἰ δυνατόν, διὰ νὰ προβιβασθῇ πνευματικῶς καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πρόοδον.

§ 19. Ὁ ζητῶν νὰ καταστῇ ἰσχυρός, ἐὰν ἀποδῇ τύραννος, δεσπότης τῶν ἄλλων, πίπτει. τὸν καταρρίπτει τὸ πάθος τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ αἱ κακαὶ πράξεις, εἰς τὰς ὁποίας κατ' ἀνάγκην τότε ὑποπίπτει. Ὁ πράγματι ἰσχυρὸς σέβεται ἀπολύτως τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων καὶ ἀναλαμβάνει ἀπέναντι ἑαυτοῦ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ βοηθήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ προσδεύσων. Δύναται νὰ φθάσῃ ἐν τῇ προσπάθειά του ταύτη καὶ μέχρι θυσίας.

§ 20. Ὁ γνώστης τῶν νόμων τῆς ζωῆς, ὁ ἰσχυρὸς, εἶναι πρόσωπον, εἰς ὃ οἱ ἄλλοι ὑπακούουν ἄσυνκισθήτως καὶ τὸ ὅποιον περιβάλλουν μὲ σεβασμόν. Ἐλκει πρὸς ἑαυτόν, ὡς ὁ Ἥλιος, διὰ τῆς ἑλκτικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας, διὰ τῆς ἀγάπης, τὰς ἐχούσας μικροτέραν δυνάμιν ὑποστάσει. Τὰς ἔλκει ὁμοῦ μόνον διὰ νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ πρὸς αὐτάς τὴν εὐεργετικὴν του ἐπήρειαν, μόνον διὰ νὰ τὰς φωτίσῃ καὶ τὰς ἀνυψώσῃ.

§ 21. Οὐδεὶς δύναται νὰ μεγαλοουργήσῃ, ἂν μὴ βαπτισθῇ εἰς τὸ θερμὸν ἐκεῖνο φῶς, τὸ ὅποιον καλεῖται ἐνθουσιασμός, ἐφ' ὅσον μάλιστα οὗτος ἀποβλέπει εἰς ἰδέας ἀνωτέρας τάξεως. Ὁ ἰδεολόγος ἐνθουσιασμός ἐνισχύει τὴν πνευματικὴν ὑγιείαν.

§ 22. Καὶ εἰς τὰ ἄτομα καὶ εἰς τοὺς λαούς, ὅταν τὸ ἰδανικὸν ἐκλείψῃ ἀπὸ τὰς βλέψεις των, ὅλκι αἱ ὑποθέσεις των ἀκολουθοῦν τὴν πτωσίν τοῦ ἰδανικοῦ. Ἀκολουθεῖ ἡ διαφθορά, ἡ ἀποσύνθεσις, ἡ κατάρρευσις.

§ 23. Ἡ ἐλάττωσις τῆς ψυχικῆς ἐνεργείας εἶναι πάθος, εἶναι νόσος τοῦ πνεύματος καὶ δύναται νὰ παρασύρῃ πρὸς τὸν ψυχικὸν θάνατον.

τον (1). Ἡ ὑπερτάτη δυστυχία δι' ἑν ὄν εἶναι ν' ἀπελπισθῆ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ χάσῃ τὴν πρὸς ἑαυτὸ πεποίθησιν.

ΣΤ'.

§ 24. Ὅστις θέλει νὰ καταστῆ σοφός, ὀφείλει ν' ἀποδεχθῆ προκαταβολικῶς, ὅτι εἶναι ἀμαθής· νὰ δεχθῆ μετὰ τοῦ Σωκράτους, ὅτι «ἐν οἷδαμεν, ὅτι οὐδὲν οἶδαμεν», ὅτι ἐκεῖνα τὰ ὅποια γνωρίζει εἶναι μηδὲν ἀπέναντι ἐκείνων, τὰ ὅποια δύναται νὰ μάθῃ, καὶ ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἀφορμώμενος ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐρευνᾷ τὴν ἀλήθειαν.

§ 25. Εἶναι ἐπισημὰς νὰ πιστεύῃ τις πᾶν, ὅτι δὲν δύναται νὰ κατανοήσῃ κατὰ βάθος. Τὰ μόνα μέσα, τὰ ὅποια διαθέτει ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, τοῦτέστι τὴν ἐν τῇ φύσει πραγματικότητα, εἶναι αἱ αἰσθήσεις καὶ τὸ λογικόν.

§ 26. Ἐκδηλοῦνται ἐν τῇ φύσει φαινόμενα, ἅτινα δὲν δύναται ν' ἀναχθῶσιν εἰς ἐνεργείας ἀντιληπτὰς ὑπὸ τῶν ὀλικῶν ἡμῶν αἰσθήσεων, διὰ τῶν ὁποίων δὲν ἀντιλαμβάνομεθα πλήρως τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἀλλὰ μόνον σχετικῶς. Ἡ διανόησις ὅμως, ἡ ἀνθρωπίνη ἐφευρετικότης καὶ αἱ ἐκδηλούμεναι λαμβάνουσαι δυνάμεις τοῦ πνεύματος εὐρύνουν τὸ πεδίον τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως καὶ αὐξάνουν τὸν κύκλον τῶν γνώσεών μας, ἐμπνέουσαι εἰς ἡμᾶς τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

§ 27. «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (2).

Ἡ ἀλήθεια καὶ μόνη δύναται πραγματικῶς νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ. Μόνη αὕτη δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀμαθείας. Μόνη αὕτη δύναται νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς προλήψεις καὶ τὰς ψευδεῖς ἰδέας, μὲ τὰς ὁποίας μᾶς ἐπότισε τὸ περιβάλλον. Μόνη αὕτη δύναται νὰ μεταδώσῃ πρὸς τὴν ψυχὴν μας τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδιώξῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κακίαν καὶ τὸ πάθος, νὰ μᾶς διδάξῃ τὰ πραγματικά μας συμφέροντα καὶ τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἔχομεν νὰ βυθίσωμεν ὡς ὑπάρξεις, νὰ ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν καρδίαν μας τὴν γλυκεῖαν θερμὴν τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον, τῆς συμπαθείας πρὸς ὅλα τὰ ὄντα καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν.

1) Ἄγρυπνος ἔσο κατὰ νοῦν· συγγενὴς γὰρ τοῦ ἀληθινοῦ θανάτου ὁ περὶ τοῦτον ὕπνος. Πυθαγόρου παρὰ Στοβαίου.

2) Εὐαγγέλιον Ἰωάννου ἡ. 31.

Ζ'.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα Θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν
 Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτὴν
 καὶ τραχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἴκηται,
 ρηϊδίῃ δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπὴ περ εὐούσα.
 ('Η σιόδοῦ Ἔργα καὶ ἡμέραι).

§ 28. «Εἰ βούλει ἀγαθὸς εἶναι, πρῶτον πίστευσον, ὅτι κακὸς εἶ», ἔλεγεν ὁ Ἐπικτήτος (1). Ὅστις, δηλαδή, θέλει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, νὰ τελειοποιήσῃ ἑαυτὸν, πρέπει νὰ λάβῃ ὡς ἀφετηρίαν τὴν σκέψιν καὶ τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἶναι ἀτελής καὶ πλήρης ἐλαττωμάτων. Ἐὰν πιστεύῃς, ὅτι ἀποτελεῖς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος, θὰ μείνῃς ὅπως εἶσαι, ἀποκλείεις τὴν πρόοδον, καταδικάζεις σεαυτὸν εἰς στασιμότητα, μὲ μίαν λέξιν μωραίνεις, διότι δὲν λαμβάνεις ὑπ' ὄψει, ὅτι παντὸς πράγματος ὑπάρχει ἄλλο τελειότερον.

§ 29. Ἐὰν στρέψῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας σου πρὸς τὸ ἐσωτερικόν σου καὶ εἶσαι εἰλικρινής, ἔσο βέβαιος, ὅτι θὰ φρίξῃς πρὸ τοῦ θεάματος. Θὰ ἰδῆς τότε, ὅτι εἶσαι τόσο μικρὸς κοί τόσο κακὸς, τόσο ἐγωῖστικὸς καὶ τόσο ποταπός, ὥστε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σὲ καταλάβῃ ἡ ἀπελπισία. Ἀκριβῶς ὅμως τοῦτο πρέπει νὰ ἀποφύγῃς. Χαίρου τούναντιον χαρὰν μεγάλην, διότι ἀκριβῶς ἀνεκάλυψες τὴν νόσον, ἀπὸ τὴν ὅποίαν πάσχεις. Ἀφ' οὗ ἄπαξ ἔκαμες τὴν διάγνωσιν τοῦ κακοῦ, εὐκολὸς εἶναι ἡ θεραπεία· ἀρκεῖ νὰ τρέφῃς πρὸς σεαυτὸν σεβασμὸν καὶ αὐτοπεποίθησιν. Θὰ ἦτο ὀλέθριον διὰ σέ, ἂν ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ σου ἀπεκόμιζες τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι καλῶς ἔχεις.

§ 30. Ἐὰν θέλῃς νὰ καταστῆς ἀγαθός, μὴ διστάζῃς πρὸ παντὸς εἰς πᾶσαν περίστασιν τοῦ βίου σου νὰ θέτῃς ἐνδομύχως σεαυτὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου.(2) Μὴ ζητήσῃς ποτὲ νὰ δικαιολογήσῃς σεαυτὸν διὰ ποταπῶν δικολαβικῶν σοφισμάτων. Τοῦτο δὲν εἶναι γενναῖον. Ἐὰν εἰλικρινῶς ἐφαρμώσῃς τὴν συμβουλὴν αὐτὴν, θὰ ἴδῃς, ὅτι πάντοτε

1) Ἐπικτήτου παρὰ Στοβαίου.

2) Πιθανομένου τινός, πῶς ἂν τις ἑαυτοῦ διδάσκαλος γέναιτο ; «εἰ ὑπὲρ ὧν ἐπιτιμᾷ τοὺς ἄλλους», ἔφη, «καὶ ἑαυτῷ ἐπιτιμῶ μάλιστα». Διογένης παρὰ Στοβαίου.

εἰς κᾶτι θὰ ἐπταίσεις, πάντοτε θὰ ἔχῃς κᾶτι νὰ διορθώσης ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ θὰ γίνεσαι ἐκάστοτε τελειότερος, ἐὰν αἱ παρατηρήσεις αὐταὶ σὲ διδάσκουν.

§ 31. Ἄμα ὡς διαγνώσης, ὅτι ἔχεις πράγματι ἀτελείας καὶ ἀποφασίσης νὰ τὰς διορθώσης· ἄμα ὡς ἀρχίσης νὰ συζητῆς ὅλας τὰς ἀντιλήψεις σου καὶ διαγινώσκῃς πόσον αὐταὶ ἀπομακρύνονται τῆς ἀληθείας, τότε ἀρχίζεις ν' ἀναγεννάσαι ἠθικῶς. Ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος ὑποχωρεῖ ἐν σοί, ἐξαφανίζεται καὶ ἐντός σου σχηματίζεται μία νέα ὑπαρξίς ἀγνοιέρα, ἠθικωτέρα, τελειότερα τῆς πρώτης· γίνεσαι νέος, ἄλλος ἄνθρωπος.

§ 32. Ἡ μεταβολὴ αὕτη ὅμως δὲν εἶναι τόσο εὐκόλος. Ἰὰ τοῦτο «ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀρετὴν εἶναι κατὰ πρῶτον ἀνάντης καὶ τραχεῖα». Αἱ παλαιαὶ σου ἔξεις καὶ ἀντιλήψεις σὲ σύρουν πρὸς τὴν πρώτην σου κατάστασιν. Δημιουργεῖται ἐν σοί μία πάλῃ τῶν παλαιῶν στοιχείων πρὸς τὰς νέας τάσεις, πάλῃ τρομερὰ ἐπικρατήσεως. Ἄν θέλῃς ὅμως νὰ βαδίσης ἐμπρός, μὴ στρέψῃς ὀπίσω. Ἡ σύζυγος τοῦ Λὼτ φεύγουσα τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα, κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴν παράδοσιν, ὁ Ὅρφεὺς σύρων ἐκ τοῦ ἄδου τὴν ψυχὴν τῆς Εὐριδίκης, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν, παρίστανουν τὴν εἰκόνα τοῦ πνεύματος, ἐντός τοῦ ὁποῖου διεξάγεται ἡ πάλῃ αὕτη. Καὶ οἱ δύο ὅμως ἠττήθησαν, διότι ἐστράφησαν ὀπίσω πρὸς τὰς ιδέας τοῦ χάους. Ἐὰν ἐξεδήλονον τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιμονὴν καὶ θέλησιν, θὰ ἐνίκων.

§ 33. Ἄς μὴ σὲ φέρῃ ποτὲ εἰς σύγχυσιν ἢ πάλῃ αὕτη τῶν νέων σου ἀντιλήψεων πρὸς τὰς προτέρας ἀντιλήψεις σου, σφαλερὰς ἐλεγχθεῖσας. Ἡ σύγχυσις τῆς διανοίας, ἂν ἐκδηλωθῇ ἐν σοί, σὲ σύρει πρὸς τὸ σκότος. Μόνη ἢ γαλήνη ὁδηγεῖ πρὸς τὸ φῶς. Ἄν σὲ καταλάβῃ ὅμως διανοητικὴ σύγχυσις, μὴ ἀπελπίζεσαι. Τοῦτο θὰ ἦτο δλέθριον διὰ σέ. Παῦσε τότε νὰ συζητῆς καθ' ἑαυτὸν τὰς ιδέας σου. Ὑπαγε εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν ἐλευθέραν φύσιν καὶ προσπάθει νὰ ἐπαναφέρῃς εἰς τὸ πνεῦμά σου τὴν γαλήνην. Τοῦτου γενομένου, προχώρει καὶ πάλιν εἰς τὴν δύσκολον αὐτὸν δρόμον σου καὶ μὴ ἀπελπισθῆς, ἂν ἢ ἐν σοί πάλῃ ἐξακολουθήσῃ, διότι εἶναι φυσικὸν τοῦτο. Ἡ ψυχικὴ αὕτη πάλῃ δὲν θὰ παύσῃ, παρὰ ὅταν τὸ πνεῦμά σου φωτισθῇ, ὅταν ἐν σοί τὸ ἀγαθὸν νικήσῃ τελειωτικῶς τὸ κακόν, ὅταν μορφωθῆς εἰς ἠθικὸν χαρακτήρα μὲ φυσικὰς ιδέας καὶ θετικὰς πεποιθήσεις, αἵτινες γὰρ λειτουργῶσιν ἐν σοί ὡς νόμοι τῆς συνειδήσεως.

§ 34. Ἄν εὕρισκεσαι πρὸ δυσκολίας νὰ κατανικήσης ἐν ἐλάττωμά σου ἐν πάθος σου, μὴ ἀπελπίζῃσαι. Ἡ ἐπιμονή σου, ἂν σταθερῶς ἐμμένῃς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀρετῆς θὰ τὸ κατανικήσῃ μιαν ἡμέραν. Ἄρκει ὅτι ἀπαρνεῖσαι τὴν κακίαν, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχῃς ἀκόμη τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἐκρίζωσῃς ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ψυχὴν σου. Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ ἀνθρώπου εἰς φωτεινὴν ὑπαρξιν δὲν εἶναι εὐκόλον πρᾶγμα, ὥστε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ τις διὰ μιᾶς.

§ 35. Συχνὰ θὰ σὲ καταλαμβάνῃ πειρασμός. Τί εἶναι πειρασμός; Εἶναι ἢ ἀνάπτυξις σφοδρᾶς ἐπιθυμίας πρὸς ἀπόλαυσιν πράγματός τινος ὀπηγορευμένου διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον. Εἶναι ἢ ἐπιθυμία ὑπὸ μορφήν ἰσχυροτέραν. Εἶναι αἱ κακαὶ ἕξεις καὶ ἢ πρὸς αὐτάς ἐκ συνηθείας ἀκαταμάχητος ὄθησις. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ πειρασμοῦ ὑπὸ μορφήν οἰκνδήποτε μὴ σὲ τρομάξῃ. Ἄν τρέφῃς πρὸς σεαυτὸν σεδασμὸν καὶ αὐτοπεποιθήσῃς, θὰ δύνασαι νὰ τὸν κατανικήσῃς ἀναπτύσσων τὴν θέλησίν σου. Πολλάκις θὰ εὐρεθῇς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑποχωρήσῃς πρὸ αὐτοῦ, μὴ ἔχων δύναμιν ν' ἀντιτεῖς ὅσον πρέπει. Καὶ τοῦτο μὴ σὲ φοβίξῃ. Σημαίνει ἀπλῶς, ὅτι ἡ θέλησίς σου ἀκόμη δὲν ἠσκήθη ἀρκούντως, δὲν κατέστη ἀκόμη ἀρκετὰ ἰσχυρά, ὥστε νὰ κατανικᾷ κάθε πάθος καὶ κάθε πειρασμόν.

§ 36. Ἡ διαρκὴς ἐγρήγορσις τῆς συνειδήσεως, ἡ προσοχὴ καὶ ἡ συνεχὴς ἀσκησις ἐντείνουν τὴν θέλησιν καὶ καθιστῶσιν αὐτὴν ἀκατάβλητον. Ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς θελήσεώς σου ἐργάζου μεθοδικῶς, ἐφαρμόζων αὐτὴν διαδοχικῶς ἐκ τῶν μικρῶν εἰς τὰ μεγάλα. Ἡ ἐξοικειωσις τῆς σκέψεως πρὸς τὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν ποθοῦμεν νὰ ἀποκτήσωμεν, ἐντείνει τὴν θέλησιν καὶ βοηθεῖ αὐτὴν, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ποθοῦμενον.

§ 37. Αἱ πονηραὶ πράξεις ἢ σκέψεις καταβιάζουσι τὸ ἐπίπεδον τῆς συνειδήσεως. Ἐνισχύονται τότε βλαβερὰ στοιχεῖα τοῦ πνεύματός μας, ἢ ἔντασις τῆς θελήσεώς μας μειοῦται καὶ φερόμεθα τότε μοιραίως πρὸς τὸ σκότος, πρὸς τὴν ἀτέλειαν.

§ 38. Διατῆρει πάντοτε τὴν θέλησίν σου εἰς ἔντασιν. Ὅταν ἡ θέλησίς σου χαλαροῦται, ἐκτίθεσαι εἰς τὸν κίνδυνον νὰ γίνῃς καὶ πάλιν λεία τῶν παθῶν καὶ τῶν πονηρῶν ἐμπνεύσεων.

§ 39. Διὰ νὰ ἐκδηλοῦται καὶ μεγαθύνεται ἡ θέλησις, πρέπει τὰ πάντα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ νὰ λειτουργοῦν φυσιολογικῶς. Ὅταν τὸ νευρικὸν σύστημα

διατελή εἰς κατάστασιν ἔκρυθμον, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατος ἢ καλλιέργεια τῆς θελήσεως καὶ ἢ τελειοποίησις τοῦ ἀνθρώπου.

Η'.

§ 40. Ἡ ὑπαρξίς σωματικῆς, διανοητικῆς καὶ ψυχικῆς ὑγιείας εἶναι ἀπαρτίητος προϋπόθεσις διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν λανθανουσῶν δυνάμεων καὶ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου. Μεταξὺ σώματος, νοῦ καὶ ψυχῆς ὑπάρχει τοιαύτη σύνδεσις καὶ ἀλληλεπίδρασις, ὥστε ἀναποτρέπτως ἢ καλῆ ἢ κακῆ κατάστασις τοῦ ἑνὸς δὲν δύναται ἢ νὰ ἐπιφέρῃ ἀνάλογα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῶν ἄλλων. Ἐπιτυγχάνονται τὰ ἀριστα τῶν ἀποτελεσμάτων μόνον διὰ τῆς ἀρμονικῆς ἀναπτύξεως τῶν τριῶν τούτων στοιχείων τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως.

§ 41. Ἡ μονομερῆς ἄσκησις τοῦ σώματος, καθὼς καὶ ἡ διαρκῆς ἀπασχόλησις τῶν ἀνθρώπων εἰς χειρωνακτικὰ ἔργα, χωρὶς διανοητικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτῶν ἐκπαίδευσιν, ὠθεῖ περισσότερον πρὸς τὴν κατάστασιν τοῦ κτήνους, τοῦ ὑποζυγίου, ἀπομακρύνουσα αὐτοὺς ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ λογικοῦ ζώου, τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπου.

§ 42. Διανοητικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνάπτυξις, δηλαδὴ ἀρτία ἐκπαίδευσις τῆς διανοίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος εἶναι ἀδύνατος, ἂν μὴ ὑπάρχῃ σωματικὴ ὑγίεια καὶ φυσιολογικὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ (1). Οἱ νευρασθενικοί, οἱ πάσχοντες ἐκ κληρονομικῶς μεταδιδομένων νοσημάτων ἔχουν νὰ ὑπερνικήσουν τὰς μεγαλητέρας δυσκολίας ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀρετῆς καὶ μόνον ἄγνους καὶ φυσικὸς βίος καὶ τελεία προσήλωσις πρὸς τὰς ἀπαγορευόμενας τῆς φύσεως δύναται νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστασιν των. Οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶναι ὑπὸ ἴσους ὄρους οἱ περισσότερον ἐκτεθειμένοι εἰς βιωτικὰς ἀποτυχίας καὶ εἰς σφάλματα.

§ 43. Ὁ παρὰ φύσιν βίος καὶ ἡ χρῆσις ἐρεθιστικῶν ἢ ναρκωτικῶν οὐσιῶν εἶναι οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου προόδου. Ἡ ὀργιαστικὴ ζωὴ, αἱ ἀγρυπνίαι, ἡ χρῆσις τῶν οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ τῶν ναρκωτικῶν οὐσιῶν (μορφινισμὸς κλπ.) μόνον ὑπὸ ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος ἠδύνατο νὰ ἐπινοηθῶσι, διότι ὁδηγοῦν πρὸς τὸν ἐκφυλισμὸν, τὰς διανοητικὰς παρακρούσεις καὶ τὴν ἠθικὴν ἐκλυσιν.

§ 44. Ἡ ἀπαιδευσία παρακωλύει τὴν ἀνθρωπίνην πρόοδον, διότι δημιουργεῖ ἀτροφικὴν κατάστασιν διὰ τὸ πνεῦμα, τὸ κύριον, δηλαδὴ

1) «Ἀὔξειται δὲ νόσος παρεούσης ὑγιείας, ἢν καλὸν προνοεῖν τοὺς ἐσθλά φρονοῦντας».

μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως. Μὲ τὴν λέξιν παιδεία δὲν πρέπει νὰ ἐννοῶμεν ἀπλῶς τὴν γραμματικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πρὸς ταύταις καὶ τὴν ἀγωγὴν ἐκείνην τοῦ αἰσθημάτων καὶ τῆς διάνοιας, ἣτις συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἡμερότητος, τῆς ἐλευθέρως σκέψεως καὶ τῆς ἐμβριθείας, αἵτινες καὶ μόναι δίδουν τὰ μέσα τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πτήσεως τοῦ πνεύματος πρὸς εὐρύτερους ἐρίζοντας. Οὕτω καὶ μόνον ἐκπαιδευμένη ἢ διάνοια καθίσταται ἐλευθέρη καὶ ἱκανὴ νὰ ἀπαρνηθῇ τὰς οἰασθήσατε φύσεως προλήψεις καὶ τὰ ψευδῆ δόγματα, τὰ ὅποια κατεργάζονται τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου δουλείαν καὶ τὴν κακοδαιμονίαν αὐτοῦ.

§ 45. Ἡ νοσηρότης τῆς ψυχῆς δημιουργεῖ τὴν κακίαν, τὸ πάθος τὴν ἀδουλίαν, τὸν φόβον, τὴν ἀντιφυσικὴν διέθεσιν, τὸν ἐγωϊσμόν, τὴν ἀλαζονίαν καὶ ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ χαρακτῆρος, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ πνεύματος ἀπὸ τὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν τοῦ αἰσθημάτων καὶ τῆς θελήσεως. Ἡ σωματικὴ ὑγιεία, ἢ προσήλωσις τῆς διανοίας πρὸς τὰς φυσικὰς ἀντιλήψεις, πρὸς τὰς ιδέας τῆς ἀληθείας, τῆς ἀρετῆς, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης βοηθοῦσι τὴν ἐξυγιάνσιν καὶ τὸν ἐξαγνισμόν τῆς ψυχῆς. Ἐπὶ ἰσχυρῶν παθῶν μόναι αἱ δοκιμασίαι καὶ αἱ ποιναὶ εἶναι ἱκαναὶ νὰ φέρωσιν εἰς τὴν ψυχὴν θεραπείαν⁽¹⁾.

§ 46. Ὁ αὐτοματισμός, ἢ ἀντανεκλαστικὴ ἐνέργεια, ἢ καθ' ἑξίν καὶ κατὰ τὰ εἰθισμένα δρᾶσις τοῦ ἀνθρώπου ναρκώνει τὸ πνεῦμα καὶ φέρει αὐτὸ εἰς ἐκφυλισμόν. Ἐὰν πρόκειται ποτὲ νὰ καταστῇ τις αὐτοσυνειδήσις εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαρτῶνται ὅλοι αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ ἐκ τῆς σκέψεώς του καὶ τῆς θελήσεώς του.

§ 47. Ἡ ἀταραξία, ἢ γαλήνη τοῦ πνεύματος καὶ τῆς συνειδήσεως, ἢ συναίσθησις τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος, ἢ ἔλλειψις ἐξαρτήσεως ἀπὸ τῆς θελήσεως καὶ τῆς γνώμης τῶν ἄλλων, ἢ διαρκῆς φαιδρότης, ἢ ἀνάμνησις τῆς ὑψηλῆς πνευματικῆς μας καταγωγῆς, ἢ ἀποφυγὴ ὀργῆς καὶ ἐρεθισμοῦ κατὰ τῶν ἄλλων, ἢ ἔλλειψις ἀνυπομονησίας διὰ τὴν ἀπόκτησιν οἰουδήποτε πράγματος, ἢ γαληνία, ἤρεμος προσπάθεια πρὸς αὐτοβελτίωσιν εἶναι μέσα πρὸς ἀδιάκοπον διατήρησιν τῆς ψυχικῆς ὑγιείας καὶ τῆς ἰσορροπίας τοῦ πνεύματος.

1) Παρβλ. Πλάτωνος Γοργίας XXXIV, D, E.

§ 48. Ἡ διαρκὴς φαιδρότης, ἢ εὐθυμος ζωὴ προδίδουν φυσικὴν υγιείαν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἠθικὴν ἰσορροπίαν.⁽¹⁾

Θ'.

§ 49. Μὴ ἀμελῆς νὰ ἐκπληρῶς τὰ καθήκοντά σου πρὸς τὴν φύσιν καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτῆς. Ἐν τῶν σπουδαιότερων καθηκόντων τούτων εἶναι ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἀναπαραγωγὴν τῶν ὀργανισμῶν καὶ διαιώνισιν τοῦ εἴδους, καθὼς καὶ ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἀνάπτυξιν υγιῶν ὀργανισμῶν. Ἐχε ὅπ' ὄψει σου, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐξελιχθῆ τὸ πνεῦμα παρὰ μόνον διὰ τῶν ὀργανισμῶν, ἐν οἷς ἐνσαρκοῦται. Τὸ ν' ἀποφεύγῃς ἄρα τὴν τεκνογονίαν ἀποτελεῖ οὐ μόνον παράβασιν τοῦ φυσικοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ παράβασιν καθήκοντος πρὸς τὸ πνεῦμα καθ' ὄλου, ἥτις παράβασις ἔχει ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς προόδου τοῦ ἰδίου σου πνεύματος.

§ 50. Ἐκπλήρωσις καθήκοντος πρὸς τὸ καθόλου πνεῦμα καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, ὡς ἐπίσης καὶ πρὸς σεαυτὸν, εἶναι νὰ μεριμνᾷς διὰ τὴν καλὴν διοίκησιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ διὰ τὴν ἀρμονικὴν λειτουργίαν τῶν πολιτειῶν κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ πληρῶται ὁ ἀνθρώπινος σκοπὸς ὄλων τῶν πολιτῶν. Πάρεχε πάντοτε σεαυτὸν ὑπόδειγμα οὐ μόνον ἐλευθέρου καὶ συνετοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἀγαθοῦ πολίτου.

Γ'.

§ 51. Προσπάθησε νὰ μορφώσῃς εἰς σεαυτὸν χαρακτήρα. Χαρακτήρα ἔχει τις ὅταν εἶναι πάντοτε συνεπὴς πρὸς ἑαυτὸν, δηλαδή ὅταν διὰ τὰ αὐτὰ πράγματα, ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις σκέπτηται, ὁμιλῆ καὶ ἐνεργῆ πάντοτε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ὅταν αἱ σκέψεις του, οἱ λόγοι του καὶ οἱ πράξεις του εἶναι σύμφωνοι πρὸς ἀλλήλας. Ὅταν τοῦτο δὲν συμβαίῃ εἰς τινὰ, τὰ στοιχεῖα τῆς ὑπάρξεώς του ἔρχονται εἰς σύγκρουσιν, τὸ ἐγὼ του ἀποτελεῖ τι συγκεχυμένον καὶ ἡ ζωὴ του δὲν δύναται νὰ ἐχγκατεύθουνσιν, οὐδὲ ὠφέλιμον ἀποτέλεσμα.

§ 52. Σκέπτου πάντοτε κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἂν τις αἰφνιδίως σὲ ἐρωτήσῃ, τί σκέπτεσαι; νὰ δύνασαι νὰ τοῦ τὸ εἶπῃς. Διότι δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴ προβάλωμεν εἰς πράξεις, διὰ τὰς ὁποίας νὰ ἐντρεπώμεθα ἀλλὰ νὰ μὴ ἀπασχολοῦν καὶ τὸν νοῦν μας σκέψεις ἐπαίσχυντοι.

1) Ἀνθρώποισιν εὐθυμίη γίνεται μετριότητι τέρψιος καὶ βίου συμμετρῆ.

§ 53. Ἐσο εἰλικρινῆς πρὸς σεαυτὸν. Μὴ ζήτηι νὰ δικαιολογῆς ἐνδομύχως τὰς κακὰς σου πράξεις διὰ δικολαβικῶν ἐπιχειρημάτων διότι ἀπατᾷς τότε σεαυτὸν. Ὄταν ἐλλείπη ἀπὸ τὸν ἄθροιστον ἢ εὐθύτης καὶ ἢ πρὸς ἐαυτὸν εἰλικρίνεια, ἢ ψυχικὴ του ὑπόστασις ὁμοιάζει μὲ κίβδηλον νόμισμα ἐστερημένον πάσης ἐσωτερικῆς ἀξίας.

§ 54. Ἀπόφυγε νὰ λέγῃς ἢ νὰ πράττῃς οὐ μόνον ὅ,τι δύναται νὰ βλάψῃ τινά, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι δύναται νὰ τὸν ἐξερεθίσῃ.

§ 55. Ἐσο πάντοτε πρῶτος καὶ ψυχραίματος. Ἡ ψυχικὴ ταραχὴ, ἢ ὀργή, ὁ ἐρεθισμὸς τῶν νεύρων βλάπτουν πρὸ παντὸς σὲ τὸν ἴδιον, διότι σοῦ συσκοτίζουν τὸν νοῦν, διαταράσσουν τὴν ψυχικὴν σου ἰσορροπίαν, τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματός σου.

IA'.

§ 56. Τὰ περιστατικὰ τοῦ βίου παρουσιάζουν κατὰ τὸ πλεῖστον σύνθετον, περίπλοκον ὄψιν· εὐρισκόμεθα δὲ πάντοτε εἰς δυσκολίαν νὰ δίδωμεν εἰς τὰ ζητήματά μας ἀπόλυτον λύσιν. Διαρκῶς τιθέμεθα πρὸ διλημμάτων, ὁπότε ὑποχρέωσις ἡμῶν εἶνε νὰ πράττωμεν τὸ μὴ χεῖρον.

§ 57. Μηδέποτε μεταχειρίσθητε τὴν βίαν, ἣτις ἀνατρέπει πάντοτε τὴν ἰσορροπίαν τῶν δυνάμεων, αἵτινες κινουσι τὸν κόσμον. Μόνον ὄπλον πρὸς διάδοσιν τῆς ἀληθείας, πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς δικαιοσύνης καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τῆς προόδου ἔστω ὁ διαφωτισμὸς τῶν συνειδήσεων διὰ τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς πειθοῦς. Ἐναντίον τῆς βίας τῶν ἄλλων ἀντιτάσσετε πάντοτε τὴν διαμαρτυρίαν διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς παθητικῆς ἀντιστάσεως.

§ 58. «Μὴ ζήτηι τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις· ἀλλὰ θέλε τὰ γινόμενα ὡς γίνεται καὶ εὐροήσεις».(¹)

IB'.

§ 59. Ἐν τέλει ὁ σοφὸς δὲν ζητεῖ μόνον νὰ χρησιμοποιῇ τὸν βίον καλῶς, ἀλλὰ καὶ δὲ διστάζει, ἂν χρεῖα καλέσῃ, νὰ ἐγκυταλείψῃ ἐπίσης καλῶς καὶ ἀξιοπρεπῶς τὸν βίον. Ἐπιζητῶν νὰ εἶναι πάντοτε συνεπῆς πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τὰς ἀρχάς του εἰς πᾶσαν περιστάσιν τοῦ βίου, δὲν φοβεῖται καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἀκόμη, ἵνα μείνῃ συνεπῆς πρὸς ἐαυτὸν καὶ πιστὸς εἰς τὸ καθήκον.

Ἄντ. Γ. Ἀδριανόπουλος 31.;

1) Ἐπικτήτου. Ἐγχειρίδιον.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΕΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΥ ΝΑΟΥ ΕΝ ΛΑΡΝΑΚΙ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐν Λάρνακι τῆς Κύπρου ἀνηγέρθη νέον Τεκτονικὸν μέγαρον ὑπὸ τῆς Σ.· Στ.· «Κίμων», ὀφειλόμενον εἰς τὸν ἀκραιφνή τεκτονικὸν ζῆλον τῶν μελῶν αὐτῆς. Τὸ κτίριον περιλαμβάνει ναόν, πρόναον, σκοτεινὸν θάλαμον καὶ δύο εὐρείας αἰθούσας. Ἐν τῷ ναῷ μήκους 11 μ. καὶ πλάτους 6 μ. εἶνε ἐγκατεστημένη ἡ Ἄν.· ἐν ἔμφ τῷ ρυθμῷ, κεχωρισμένη διὰ μικρῶν κίωνων καὶ ἐπιχρύσου ἀλύσεως. Ἄνωθεν τοῦ θρόνου τοῦ Σεβ.· ἐπικρέμαται ὁ χρυσοπάρυφος οὐρανὸς μετὰ τοῦ ὀριζομένου Συμβόλου καὶ τετραγράμματος, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν τοῦ οὐρανοῦ φαίνεται ὁ Ἥλ.· καὶ ἡ Σελήνη. Ὁ ναὸς διεκοσμήθη ἐν γένει συμφώνως πρὸς τὸ τεκτ.· τυπικόν. Ὁ θόλος κυανόχρους καὶ διάστικτος ἐξ ἀστερισμῶν ὑποβαστάζεται ὑπὸ 12 στύλων, ἐπὶ τῶν κιονοκράνων τῶν ὁποίων παρίστανται τὰ 12 σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ· οἱ δύο κίονες ἐστήθησαν ὡσαύτως χρώματος ὀρειχαλκίνου φέροντες, τὰ ὀριζόμενα γράμματα· ἐπίσης ἐξωγραφήθησαν καλλιτεχνικῶς αἱ τρεῖς πύλαι· ἐν τῇ Δύσει λάμπει ζωηρῶς ὁ πεντάκτινος ἀστήρ, συμφώνως δὲ πρὸς τοὺς Γ'εν.· Κανονισμοὺς ἐτοποιητήθησαν κεχωρισμέναι ἔξραι διὰ τοὺς διαφόρους Ἀξιωματικούς. Σημειωτέον ὅτι ὁ ναὸς καὶ ἅπαν τὸ μέγαρον ἠλεκτροφωτίζονται ἀπλῶς.

Τοῦ νέου τούτου τεκτ.· μεγάρου τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν τὴν 4 παραλθόντος μηνὸς Νοεμβρίου μετὰ πολλῆς σεμνότητος καὶ τάξεως, κατὰ τὰ τεκτονικὰ νόμιμα, πρωτοστατοῦντος τοῦ Μ.· Ἐπιθεωρητοῦ τῶν ἐν Κύπρῳ Ἑλληνικῶν Στοῶν, ἐνδοξ.· ἀδ.· Χριστοφόρου Τορναρίτη.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετουργίας τῶν ἐγκαίνιων, καθ' ἣν παρίσταντο ἀντιπροσωπεῖαι τῶν ἐν Κύπρῳ Στοῶν καὶ πλείστοι Ἐπισκόπται, ὁ ἐνδ.· Μ.· Ἐπιθεωρητῆς διηρμήνευσε μὲν τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς τῆς Γ.· Μεγ.· Ἀνατ.· διὰ βραχείας προσφωνήσεως κατωτέρω παρατιθεμένης, ἀνήγγειλε δὲ ὡς χαρμόσυνον γεγονός τὴν ἀνακηρύξιν τοῦ ἐνδ.· ἀδ.· Ἰωάννου Καραγεωργιάδου ὡς ἐπιτίμου μέλους τοῦ ὑπάτου Συμβουλίου τοῦ 33.· βαθμοῦ καλέσας τοὺς ἀδ.· εἰς τριπλὴν χειροκρούσαν. Μετὰ ταῦτα ὁ ἐνδ.· Μ.· Ἐπιθεωρητῆς, παραδῶσας τὴν σφύραν εἰς τὸν Σεβ.· τῆς Στοῆς «Κίμων», διὰ συντόμου ἀλλὰ λαμπρᾶς ὁμιλίας προσεφώνησεν ἐκ μέρους τῆς ἐν Ἀν.· Δεμοσοῦ Σ.· Στ.· «Ζήνων» τὸν Σεβ.· καὶ τὰ μέλη τῆς Σ.· Στ.· «Κίμων», ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον πάντων τῶν ἐν Λάρνακι ἀδελφῶν καὶ κατέληξεν εὐχηθεὶς ὅπως, αἱ ἐργασίαι τῆς Σ.· Στ.· «Κίμων» ἐξακολουθήσωσι τελούμεναι ὡς μέχρι σήμερον. Τότε ὁ Σεβ.· τῆς Στοῆς ἀδ.· Μεσολογγίτης ἀπήντησεν εἰκότως, εὐχαριστήσας τὸν Μ.· Ἐπιθεωρητὴν δι' ὅς κατέβαλε κόπους κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαίνιων, προσθέσας δὲ ὅτι οἱ Ἀδ.· τοῦ «Κίμωνος», δὲν θὰ ὑπερηφανευθῶσι διὰ τοὺς εὐμανεστάτους λόγους τοῦ Μ.· Ἐπιθ.· ἀλλὰ γνωρίζοντες ὅτι ἐπραξαν πάντοτε ὀλιγώτερα τῶν ἔπει τήσεων τοῦ καθήκοντος, τοῦ ὀθεύοντος πρὸς τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν τοῦ Τεκτονισμοῦ,

θὰ προσπαθῆσων νὰ δημιουργήσων μίαν πραγματικότητα ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν εὐμενῆ κρίσιν τοῦ Μ.'. Ἐπιθ.'. καὶ ἐμνήσθη τὰ τῆς ὀφειλομένης ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς Στ.'. «Ζήνωνος», ἐν ἣ καὶ οἱ ἰδρυταὶ καὶ πολλὰ ἄλλα μέλη τοῦ «Κίμωνος», ἔλαβον τὸ τεκτ.'. φῶς.

Κατόπιν ὁ ἀδ.'. Νεοπτόλεμος Πασχάλης, Σεβ.'. καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐν Ἀν.'. Λευκωσίας Σ.'. Στ.'. «Σόλων» ἀπηύθυνε γλαφυροὺς καὶ ἐμπνευσμένους λόγους πρὸς τὴν Σ.'. Στ.'. «Κίμων», τῆς ὁποίας ὁ Σεβ.'. ἀδ.'. κλεισόβουλος Μεσολογγίτης ἀπήντησε διὰ φράσεων μεστῶν ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ὑπὸ τὴν σφύραν αὐτοῦ Σ.'. Στοάν, ἥτις δίδει συνεχῶς δείγματα ἀξιολόγου δράσεως.

Ἐξ ὀνόματος τῆς ἐν Ἀν.'. Πάρου Σ.'. Στ.'. «Κινύρας» ὠμίλησεν ὁ ἀντιπροσωπεύων αὐτὴν ἀδ.'. Σωτήριος Μαρκίδης ποιητικώτατα διερμηνεύσας τὰ αἰσθήματα ἅτινα ἐμπνέει εἰς τὸν ἀληθῆ μύστην ὁ ναὸς τῆς Ἀρετῆς, ἀπήντησε δ' ἐπίσης ὁ Σεβ.'. τῆς Στ.'. «Κίμων». Ἔπειτα ὁ ρήτωρ τῆς Σ.'. Στ.'. «Κίμων» ἀδ.'. Γ. Α. Γεωργιάδης ἀπήγγειλε τὸν κατωτέρω δημοσιευόμενον λόγον ἐνδιατρίψας μετ' ἐμβριθείας ἐπὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Τεκτονισμοῦ καὶ ἀπέδωκε τὸν δίκαιον ἔπαινον εἰς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ «Κίμωνος» ἀπὸ τοῦ Σεβ.'. καὶ πρώην Σεβ.'. μέχρι τῶν νεοφύτων μαθητῶν καὶ κατέληξε προτείνων εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν πρῶν καὶ τὸν ἡδὴ Σεβ.'. τριπλῆν χειροκρουσίαν γενομένην πάραυτα καὶ ἀπόφασιν τῆς Στοᾶς ὅπως ἀμφοτέροι τιμηθῶσι διὰ τοῦ μεταλλίου τῶν πρώην Σεβ.'. Ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο δεκτὴ ὁμοθυμῶς. Τότε ὁ Σεβ.'. λαθῶν τὸν λόγον, ἀφοῦ συνεχάρη τὸν ἀδ.'. ρήτορα διὰ τὸν γλαφυρὸν καὶ ἐμβριθῆ λόγον, ἐκδηλώσας τὴν ἰδιαίτεραν εὐχαρίστησιν ἣν προῤῥήνησεν εἰς αὐτὸν ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἐξ ὀνόματος ὅλης τῆς ἀδελφότητος ἐπαναληφθεῖσα διαβεβαίωσις ὅτι μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ θὰ συνεχίσωσιν ἅπαντες τὸ τεκτ.'. ἔργον των προσέθεσεν ὅτι, ὁ τεκτονισμὸς παρέχει καὶ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τσαύτην τερπνὴν καὶ διδακτικὴν ἐνασχόλησιν, ὥστε εἶνε πεπεισμένος ὅτι οὐδ' εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐκδηλωθῆ ποτε νωθρότης ἢ ἀδικφορία περὶ τὴν αὐτοβελτίωσιν ἐνὸς ἐλάστου ἰδιαίτερος καὶ πρὸς κοινήν ὠφέλειαν, οὐ μόνον τῶν ἀδ.'. Τεκτ.'. ἀλλὰ καὶ συμπάσης τῆς κοινωνίας. Ἀναφερόμενος δὲ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν τριῶν πρώτων συμβολικῶν βαθμῶν ἐπαίπεν ὅτι καλοῦνται μὲν συμβολ.'. βαθμ.'. πάντως πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν ἀλλὰ περισσῶς διακρίνονται καὶ οἱ τρεῖς πρώτοι βαθμοὶ ὑπὸ ἐπιτάτου φιλοσοφικοῦ πνεύματος. Ἐπειτα στρέψας τὸν λόγον πρὸς τοὺς μνησθέντας ὑπὸ τοῦ ἀδ.'. ρητ.'. διὰ τὴν πολύτιμον συμβολὴν των ἐν τῇ ἀνεγέρσει τοῦ νέου τεκτ.'. μεγάρου εἶπεν ὅτι ὁμολογουμένως ἐπραξαν πᾶν τὸ δυνατόν ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὸν κοινὸν ὄλον πόθον καὶ ἀγνὸν τεκτονικὸν ζῆλον των. Ἀνέφερε μετ' ἐγκωμίων τὴν συμβολὴν ταῦ φιλτ.'. ἀδ.'. Ν. Χατζηλοῦζῆ καὶ περὶ τὴν ἐκπόνησιν τοῦ σχεδίου καὶ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν πολλῆς ἄλλης ἐργασίας, τὴν τοῦ ἀδελφοῦ Δ. Κοντουμάνου περὶ τὴν ἐπιστημονικὴν σχεδιαγράφησιν τοῦ ἐνάστρου στερεώματος, τὴν τοῦ ἀδ.'. Γ. Ζήνωνος περὶ τὴν σὺν ἄλλοις ἀγρυπνον ἐπίβλεψιν πρὸς στερεῶν ἐκτέλεσιν τοῦ οἰκοδομητικοῦ ἔργου. Ὡς πρὸς ὅσα ὁ ἀδ.'. Ρήτωρ εἶπε περὶ τοῦ ἔργου τοῦ ἀδ.'. Σεβ.'. παρετήρησεν οὗτος λίαν μετριοφρόνως ὅτι ἐλέχθησαν ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν, ἰδιαζόντως δ' ἐτόνισεν τὴν πολυτιμοτάτην συμβολὴν τοῦ πρώην Σεβ.'. ἀδ.'.

Μιλτιτιάδης Οικονομάκης εἰπὼν μεταξύ ἄλλων ὅτι εἶνε ἀπαύγασμα τῆς καλαισθησίας τοῦ πᾶν ὅ,τι καλλιτεχνικὸν παρουσιάζει ὁ ναὸς καὶ ἐξάρας τὴν προθυμίαν τοῦ περιτὴν παροχὴν σπουδαίων οικονομικῶν εὐκολιῶν, κατέληξε δ' εὐχηθεὶς ὑπὲρ τῆς ἀενάου καὶ ἀπροσκόπτου πορείας τῆς Στ. Στ. «Κίμων». Ὁ ἀδ. πρῶην Σεβ. Μιλτιτιάδης Οικονομάκης ἀπήντησεν εὐχαριστῶν καὶ εἶπεν ὅτι οὐδὲν ἔπραξε πέραν τοῦ καθήκοντός του καὶ ὅτι πολὺ εὐμενῶς ἐξεφράσθησαν περὶ τοῦ ἔργου τοῦ ἀδ. Σεβ. καὶ ὁ ἀδ. Ρήτ. Τέλος ἐξ ὀνόματος τῶν ἀδ. ἐπισκεπτῶν κατόπιν καταλλήλως ὠμίλησεν ὁ ἀδ. Ζήσης Χατζηθασσιλείου συγχαρεὶς τὰ μέλη τῆς Στ. «Κίμωνος» διὰ τὸ ἔργον των καὶ εὐχηθεὶς προκοπὴν, ἀπήντησε δὲ ὁ Σεβ. ἀποδεχθεὶς μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως τὰς εὐχὰς τῶν ἀδ. ἐπισκεπτῶν, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον διηρμηνεύθησαν ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ἥτις καὶ εὐτυχοῦσα καὶ ἀτυχοῦσα κρατεῖ πάντοτε προσηλωμέναις εἰς αὐτὴν καὶ τὴν διὰ νοίαν καὶ τὴν ψυχὴν πάντων ἡμῶν. Οὕτως ἔληξε κινουικῶς ἡ σεμνὴ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων, ἐν ὀλοφύχῳ πάντων ἀγαλλιάσει.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΤΟΥ Μ. ΕΠΙΘ. ΑΔ. ΧΡΙΣΤΟΦΘΟΥ Γ. ΤΩΡΝΑΡΙΤΟΥ 33.

Ἡ Γ. Μεγ. Ἀν. τῆς Ἑλλάδος, ἣς ἔχω τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ὁ Ἀντιπρόσωπος ἐν Κύπρῳ, θερμῶς συγχαίρει καὶ τὸν δίκαιον ἀπονέμει ἔπαινον πρὸς πάντας ὑμᾶς, φίλτ. ἀδ. Διχρακεῖς, τῶν ὀποίων ὁ ἀπαράμιλλος ζήλος καὶ ἡ ὑποδειγματικὴ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν ὑψηλὴν καὶ ὠραίαν τεκτονικὴν ἰδεολογίαν ὑποδόμησαν τὸ ἐπιβλητικὸν ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ καὶ περικαλλῆς ἐν τῷ ἀρμονικῷ διακόσμῳ τεκτονικὸν τοῦτο μέγαρον. Ἐν τῷ μεγάρῳ τούτῳ θὰ συνεχισθῇ ἡ ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἀρξαμένη εὐδόκιμος καὶ καρποφόρος τοῦ χαρακτήρος τεκτονικῆ σφύρηλασία, τοῦ ἀκατεργάστου λίθου ἢ λάξευσις, καὶ συλλήβδην τῶν σωτηριῶν τεκτονικῶν ἀρχῶν καὶ ἀληθειῶν ἢ εὐεργετικῆ διδασκαλία. Ἐν τῷ μεγάρῳ τούτῳ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ τεκτονικὴ ἐκπαίδευσις καὶ διαμόρφωσις ἵνα ἀποδίδῃ εἰς μὲν τοὺς τιμίους λεγεῶνας τοῦ Τεκτονισμοῦ στρατιώτας πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους, εἰς δὲ τοὺς κίλπους τῆς κοινωνίας πολίτας χρηστοὺς καὶ ἐναρέτους, ὧν ἀκριβῶς εἴπερ ποτὲ σήμερον μεγίστην ἔχει ἀνάγκην ἢ φιλιτάτη ἡμῶν πατρίς πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔθνικοῦ τῆς προορισμοῦ.

Τοῦ ἐργαστηρίου ὑμῶν φίλτ. ἀδ., ἡ σταδιοδρομία καὶ αἱ παραδόσεις βεβαίως δὲν εἶναι μακραὶ, πλὴν μεσταὶ καρπῶν ἀγλαῶν καὶ δράσεως πανθομολογουμένως εὐεργετικῆς, πλήρως ἀνεγνωρισμένης ὑπὸ τῆς

Ἐνωτάτης Τεκτ.: Ἀρχῆς. Ἦδη λοιπόν, ὁπότε, ὡς εἶπον, ὁ ἀπαράμιλλος ζῆλος ὑμῶν κατώρθωσε νὰ στεγασθῆτε εἰς τὸ λαμπρὸν τοῦτο μέγαρον, προσπαθήσατε νὰ κρατηθῆ τὸ ἐργαστήριον ὑμῶν εἰς τὸ ὕψος, εἰς ὃ εὐρίσκεται, νὰ παραμείνῃ ὁ ποθητὸς τηλαυγῆς φάρος, ὅστις διὰ τοῦ ἀπλείτου φωτὸς τῆς τεκτονικῆς ἀληθείας θὰ καταυγάσῃ τὸ στερέωμα τῆς ὑμετέρας ἀνατολῆς καὶ νὰ λειτουργῇ ἀδιαλείπτως ὁ πάγκρατος Ναός, ἐν ᾧ θὰ κατεργάζονται δεσμὰ τῆ κακίᾳ καὶ θὰ πλέκονται στέφανοι τῆ ἀρετῆς. Μὲ τὰς δλοθέρμους ταύτας εὐχὰς ἡ Γαλ.: Μεγ.: Ἄν.:, ἥτις ὡς μήτηρ φιλόστοργος μεθ' ὑπερηφανείας καὶ ἐξαιρετικῆς χαρᾶς παρακολουθεῖ τὴν εὐημερίαν καὶ πρόοδον προσφιλοῦς θυγατρὸς, εὐλογεῖ καὶ χαιρετίζει τὰ ἐγκλίνια τοῦ Νέου μεγαλοπρεποῦς τεκτονικοῦ μεγάρου τῆς ὑμετέρας Σεπτῆς Στοᾶς.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΡΗΤ. ΤΗΣ ΣΤ.: «ΚΙΝΥΡΑΣ», ΑΔ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΜΑΡΚΙΔΟΥ

Ἐνδ.: Ἄδ.: Μεγάλε Ἐπιθεωρητά.

Ἄδ.: λαμπρύνοντες τὴν ἀνατολήν.

Ἄδ.: κοσμοῦντες ἀμφοτέρας τὰς Στήλας.

Χαρμόσυνος ἀγγελιοφόρος τῆς ἐν Ἄν.: Πάφου Σ.: Στ.: ὁ «Κινύρας» προσῆλθεν φέρων πρὸς ὑμᾶς πάντας τὸν Τρ.: ἄδ.: ἄσπ.: καὶ ἐντεταλμένος νὰ διερμηνεύτῃ τῶν ἄδ.: πάντων τῆς Στ.: μου τὰ συναισθημᾶτα, συναισθήματα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν τῆς τελέσεως τῶν ἐγκαινίων τοῦ νέου τούτου Μεγάρου, ἐν ᾧ ἐστεγάσθη ὁ δωδεκάστυλος καὶ θολωτὸς λευκὸς ναὸς τῆς Ἀρετῆς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα καὶ εἰς δόξαν τοῦ Μ.: Α.: Τ.: Στ.:

Ἐπιτρέψατέ μοι ταυτοχρόνως Φίλτ.: Ἄδ.: Σεβ.: νὰ διαβιδάσω τῆς Σ.: Στ.: μου τὰ ἐγκάρδια καὶ θερμὰ συγχαρητήρια, διὰ τὴν φιλοπρόοδον μέριμναν ἣν ἐπεδείξατε πάντες, μὴ φεισθέντες μόχθων καὶ θυσιῶν ἕπως ἀνεγείρητε περικαλλῆς χαλκεῖον πάσης Τιμῆς ἐν τῇ προσφιλεῖ Λάρνακι, στηρίξαντες τοῦτο ἐπὶ τῶν τριῶν ἰσχυροτάτων στηλῶν τῆς Σοφίας, τῆς Ἰσχύος καὶ τοῦ Κάλλους, ὡς ἔμβλημα θέσαντες ὑπεράνω πάντων τὸ τεκτ.: τρίγωνον, Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης.

Ἐργαστήριον εἶπον εἰς τὸ ὅποσον ἀνὰ ἐκάστην στιγμήν θ' ἀντηχῆ ἡ

ἐπίκλησις «Laboremus» ἐργασθῶμεν πρὸς πλοκὴν τῶν ἐπαξίων στεφάνων τῆς ἀρετῆς καὶ πρὸς κατεργασίαν τῶν δεσμῶν τῆς κκκίας. Ἀκόλουθοι καὶ ἡμεῖς, Φιλτ.: Ἀδ.: Λαρυνακεῖς τῶν αἰώνων τεκτ.: παραδόσεων, τὰς ὁποίας κκτέλιπον καλοχαραγμένας ἀνὰ τοὺς αἰῶνας οἱ προϊστορικοὶ Τέκτορες, ἐστεγάσθητε ὑπὸ θόλους ναοῦ κκταυγαζομένου ἐκ πεντακτίου φωτοβόλου.

Καὶ τοῦτο λέγων, θέλω νὰ τονίσω ὅτι εἰς τὴν παραῦσιν περίστασιν δὲν ἐπράξατέ τι νέον καὶ ἄγνωστον εἰς τὴν Τεκτ.: ἱστορίαν ἀποφασίσαντες νὰ τελετουργήσητε εἰς πολυτελεῆ Στ.: ἀλλ' ἠθάνθητε τοὺς ἰδίου ψυχικῶς παλμοὺς τῶν πρώτων Τεκτ.: καὶ εἰς τὰς Τεκτ.: καρδίας σας ἀντήχησε ἰσχυρὸς ὁ θεῖος ὀρυμαγδὸς τῶν ἐργατικῶν μαζῶν, ὅταν ἀνήγειραν τοὺς τιτανεῖους Ἰνδικοὺς καὶ Αἰγυπτιακοὺς Τεκτ.: ναοὺς ὅταν ἐλάξεν τὸ Πεντελικὸν πρὸς θεμελίωσιν τοῦ Ἐλευσινείου μυστικοπαθοῦς Ἱεροῦ, ὅταν ἠκολούθουν τὸν πρῶτον Μεγάλον Φοῖνικα Διδάσκαλον αἱ ἀπειροπληθεῖς ὁμάδες πρὸς λάξεν τῶν ὑπερόχων ἀναλογιῶν τῆς Σολομωνείου Στ.: καὶ ὅταν τέλος ἀνύψουν ὑψηλοῦς γωνιώδεις καὶ ἐπιβλητικοὺς οἱ Σκῶτοι τέκτ.: τοὺς καλλιπρεπεῖς ναοὺς τῆς Βασιλικῆς τέχνης.

Παρόμοια αἰσθήματα πρὸς τὰ συγκλονίσαντα ἐκείνους, ὦθησαν καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν ἀναζήτησιν πολυτελοῦς στεγάσεως, ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ κκτεργάζησθε τὸν ἀκκτέργαστον λίθον.

Ἀξιολίμητον ὄντως παράδειγμα.

Χαιρετίζομεν ἤδη ἅπαντες οἱ ἐν τῇ ἀκραίᾳ Κυπριακῇ Ἀν.: ἐγκατεστημένοι Ἀδ.: σας τὴν ὑπέροχον ταύτην ἀπόφασιν, εὐχόμενοι ὅπως ἡ ἰσχὺς ἢ συμβολιζομένη διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἱερῶν λέξεων τῶν δύο πρώτων Συμβ.: Βκθ.: σιτηρίζει ἐσχεῖ τὰ θεμέλια τοῦ νέου σας ἐργαστηρίου, καὶ ὅπως ὁ τὰ πάντα κυβερνῶν Μ.: Α.: Τ.: Σ.: ἐπιβλέπει ἐπὶ τούτου διὰ τοῦ ἀκοιμήτου ὀρθαλμοῦ.

Ἀποχαιρετῶν τέλος ἡμᾶς Φιλτ.: Ἀδ.: εὐχομαι χαράν, υγίειαν καὶ εὐδαιμονίαν, ὁμολογῶν τὸ τεκ.: σύμβολον,

Fidem Tectonicam me Mutare Nescio

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΡΗΤ.: ΤΗΣ ΣΤ.: «ΚΙΜΩΝ»,

ΑΔ.: ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Μετ' ἐξαιρετικῆς χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως λαμβάνω τὸν λόγον κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις τοῦ νέου τεκτονικοῦ μεγάρου τῆς ἡμετέρας σεπτῆς στοᾶς «Κίμων», τὰ ὅποια πρὸ μικροῦ ἐτελέσαμεν μεγαλοπρεπῶς διὰ τῆς κεκανονισμένης τεκτονικῆς τελετῆς τῇ εὐγενεῖ συμμετοχῇ τοῦ Μ. Ἐπιθεωρητοῦ τῶν ἐν Κύπρῳ ἐλληνικῶν στοῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἀδελφῶν ἐλληνικῶν στοῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν ἐπισκεπτῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους πάντας ἐκφράζω ἐξ ὀνόματος τῆς ἡμετέρας στοᾶς εὐγνώμονας εὐχαριστίας.

Εἴμεθα ὑπερήφανοι πάντες οἱ τέκτονες τῆς στοᾶς «Κίμωνος», διότι συνεδάλομεν ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ θεμελίου τούτου ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἀνηγείραμεν εἰς τὴν Ἀρετὴν καὶ τὴν Ἀλγύθειαν καὶ καθιερώσαμεν εἰς δόξαν τοῦ Μ. Α. τοῦ σύμπαντος.

Βραχιζόμενοι ἀείποτε ἐπὶ τοῦ τεκτονικοῦ τρίποδος, τευτέστι τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἰσότητος καὶ Ἀδελφότητος, θὰ ἐργαζώμεθα πλέον, φιλιτατοὶ ἀδελφοί, εἰς τὸ νέον τοῦτο τεκτονικὸν μέγαρον ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Γαλλ.: Μ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος πρὸς αὐτοβελτίωσιν ἡμῶν ὡς ἀτόμων καὶ ὡς πολιτῶν καὶ ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς κοινωνίας ἀναπτύσσοντες ζῆλον, ὁποῖον ἀνέπτυξαν οἱ ἐργάται πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ θυγατρικοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Ὑπὸ τὸν ἱερὸν τοῦτον θόλον συνερχόμενοι τοῦ λοιποῦ θὰ ἐξακολουθήσωμεν διὰ κοινῆς συνεργασίας ἀδιακόπως νὰ πατάσωμεν τὴν φιλοδοξίαν, τὴν ἀλαζονείαν, τὰς πλάνης καὶ τὰς προλήψεις. Θὰ παλαίωμεν κατὰ τῆς ἀμαθείας, τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ φανατισμοῦ, ἅτινα εἶναι ἡ πηγὴ τῶν κακῶν. Θὰ ἐθισθῶμεν νὰ ἔχωμεν ὀδηγὸς εἰς τὰς πράξεις ἡμῶν ἐν τῷ βίῳ τὴν ἀμοιβεῖαν δικαιοσύνην ὡς φύλακα τῶν δικαιωμάτων καὶ συμφερόντων ἑκάστου, καὶ τὴν ἀνεξιθρησκείαν, καθ' ὅσον πᾶσι αἰ θρησκείαι ἄγουσι πρὸς τὸ ὑπέρτατον ὄν καὶ πρὸς τὸν κοινὸν πατέρα ὅλων τῶν γηγενῶν πλασμάτων. Θὰ καλλιεργῶμεν δὲ συμφῶνως πρὸς τὰς τεκτονικὰς παραδόσεις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης πρὸς πάντας ἀδιακρίτως τοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἀρετὴν δηλονότι ἐκείνην, ἣτις παρορμᾷ εἰς τὰς εὐγενεστέρας τῶν πράξεων, εἰς τὰς ἡρωϊκώτερας τῶν θυσιῶν καὶ ἣτις ἀναποσπᾶστως συνδέεται μετὰ τῆς Πατρὸς, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ναί, φίλτατοι ἀδελφοί, ἃς δώσωμεν ἕκαστος νοερώς ἱερὸν ὄρκον ὅτι θὰ εἴμεθα τηρηταί εὐλαβεῖς πάντων τῶν τεκτονικῶν καθηκόντων, καλλιεργοῦντες τὸ τεκτονικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης, τῆς ἀνεκτικότητος καὶ τῆς ἐργατικότητος καὶ καθιστῶντες τὴν στοὰν ἡμῶν σχολεῖον παρὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ἀποκομίζωμεν τὰ φῶτα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ὅπως μεταδίδωμεν ταῦτα εἰς τὸν βέβηλον κόσμον. Εἰς τὴν κοινὴν δὲ προσπάθειαν πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν τεκτονικῶν ἡμῶν καθηκόντων καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ναοῦ ὀφείλομεν νὰ κεντῶμεν τὸν ζῆλον ὀρμώμενοι πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ἀπὸ τῆς σκέψεως ὅτι ὁ βαθμὸς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἐν ἑκάστη χώρᾳ καὶ ἐποχῇ ἐκπροσωπεῖ καὶ ἐξωτερικεῖ τὸν βαθμὸν τῆς ἐν αὐτῇ ἀναπτύξεως τῶν μυστηρίων. Ὁ πολιτισμὸς, ἐπὶ παραδείγματι, καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δράσεως τῶν ἐλληνικῶν μυστηρίων τῆς Ἐλευσίως, τῆς Λήμνου, τῆς Σαμοθράκης κλπ. Ἄλλ' ἔργα τεκτονικὰ εἶναι καὶ πᾶσαι αἱ μεγάλαι ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ἰδέαι, αἵτινες ἐπήνεγκον τόσας ἀνθρωπιστικὰς μεταβολὰς εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς τῶν ἐθνῶν σχέσεις κατὰ τὴν διαδοχὴν τῶν αἰώνων, εἶναι δὲ ἀναμφισβήτητον ὅτι εἰς τὰς στοὰς ὀφείλονται αἱ μεγάλαι περὶ ἐλευθερίας ἰδέαι καὶ ἡ κατάπτωσις τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν. Ἄλλ' εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑψηλοτέρων ἠθικῶν ἰδεῶν, τὰς ἐποίας κηρύσσει ὁ τεκτονισμὸς, καὶ διὰ τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὸν νὰ χειραφετηθῶσιν αἱ συνειδήσεις καὶ νὰ ποδηγετηθῇ ἡ ἀνθρωπότης πρὸς τὴν πρόοδον, τὴν ἀληθῆ πολιτισμὸν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, θὰ δυνάμεθα νὰ ἐνισχύωμεθα τὰ μέγιστα ἐκ τοῦ λαμπροῦ διακόσμου, τοῦ ἀφθόνου συμβολισμοῦ καὶ τῶν πλουσίων συμβολικῶν παραστάσεων, διὰ τῶν ὁποίων ἐκοσμήθη τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο μέγαρον τῆς στοᾶς «Κίμωνος». Καὶ ἀναμφιβόλως ὅταν ἐγκύψωμεν εἰς τὴν ἐπισταμένην μελέτην τοῦ πλουσίου συμβολισμοῦ τῆς βασιλικῆς τέχνης θεωροῦντες αὐτὸν οὐχὶ ὡς νεκρὸν τύπον ἀλλ' ὡς μορφωτικὸν καὶ παιδαγωγικὸν μέσον, θὰ ἀντιληφθῶμεν ὅτι ὁ διανοητικὸς ἡμῶν ὄρτζων εὐρύνεται, ὅτι τὰ αἰσθηματὰ μας γίνονται λεπτότερα, ὅτι αἱ σκέψεις μας καθίστανται ἀγνότεραι, ὅτι ὁ χαρακτήρ μας διαπλάσσεται εὐθεῶς καὶ ἰσχυρὸς, ὅτι ἡ ψυχὴ μας γίνεται ἡμερωτέρα καὶ ἡ καρδία μας εὐμενέστερον διατίθεται πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν πλησίον καὶ τὴν πρόοδον τῆς κοινωνίας ὑπὸ πνευματικῆν, ἠθικῆν καὶ ὀλικῆν ἔποψιν.

Διὰ ταῦτα τὰ μέλη τῆς στοᾶς τοῦ «Κίμωνος» πάντα ἀπὸ τοῦ Σεβασμίου καὶ τῶν πρώτων Σεβασμίων, τῶν ἀξιωμ., μέχρι τοῦ τελευταίου μαθητοῦ δικαιούνται νὰ αἰσθάνωνται δικαίαν ὑπερηφάνειαν διότι προσέφεραν ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν τὴν ἠθικὴν καὶ ὄλικήν συμβολήν των πρὸς ἀνέγερσιν τοιοῦτου καλλιπρεποῦς ἐργαστηρίου, μετὰ πλουσίου διακόσμου τεκτονικῶν συμβολικῶν πηραστάσεων. Ὅφειλω ὅμως κατὰ καθήκον νὰ κάμω ἰδιαιτέραν μνηεὶαν τῶν ἀδελφῶν Νικολάου Χ' Λοῦζῆ, Δημητρίου Κουτουμάνου καὶ Γεωργίου Ζήνωνος οἵτινες κατέβηλον ὁμολογουμένως πολλοὺς κόπους καὶ ἐπεδείξαντο ἀξιέπαινον ζῆλον πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκφράζω ἐξ ὀνόματος τῆς ἡμετέρας στοᾶς θερμὰς εὐχαριστίας. Ἄλλ' ἐκεῖνοι οἵτινες χάριν τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀδελφὸν εἰργάσθησαν, ἐκοπίασαν, ἐμόχθησαν εἶναι ὁ ἀδελφὸς Σεβάσμιος Κλεόδουλος Μεσολογγίτης καὶ ὁ ἀδελφὸς πρώην Σεβάσμιος Μιλιτιάδης Οἰκονομάκης ἐπιστατοῦντες τεκτονικῶς καὶ ἐποπτεύοντες ὅπως ἡ ἀνοικοδόμησις καὶ διαρρύθμισις τοῦ ναοῦ γείνη ὡς ἔνεστι σύμφωνος πρὸς τὸ τυπικὸν τοῦ ἡμετέρου Σικωτικῆς δόγματος.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον καὶ ὁ ἀδελφὸς Σεβ. Μεσολογγίτης καὶ ὁ ἀδελφὸς πρώην Σεβάσμιος Οἰκονομάκης οὐδενὸς ἐφείσθησαν κόπου καὶ μόχθου καὶ ἐδαπάνησαν πολυτιμότερον χρόνον τῶν ἐργασιῶν των ὁρμώμενοι ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ πόθου τῆς γενναίας συμβολῆς τῆς ἡμετέρας στοᾶς «Κίμων» εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ τεκτονικοῦ ἰδεώδους τοῦ συνοφισμένου εἰς τὴν αὐτοβελτίωσιν τοῦ ἀτόμου καὶ εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν πρὸς κοινὴν εὐημερίαν καὶ ἠθικὴν προαγωγὴν συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς δύο τούτους Ἀδελφοὺς Σεβ.: παρακαλῶ τὸν ἀδ.: πρώτον ἐπόπτην ὅπως προκαλέσῃ τριπλ.: χειροκρ.: καὶ προτείνω ὅπως τιμηθῶσιν ἀμρότεροι ἀποφάσει τῆς Στοᾶς διὰ τοῦ μεταλλίου τῶν πρώην Σεβασμίων.

ΝΕΑ ΣΤΟΑ "ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΙΣ",

Νέα Στοά ιδρύθη ἐγκρίσει τῆς Γ.· Μ.· Ἀνατ.· κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Νοέμβριον ἐν ἂν.· Ἀθηνῶν ὑπὸ τὸ διακριτικὸν ὄνομα «Ἀδελφοποίησις» καὶ ὑπ' ἀριθμὸν Μητρώου 65, ἀριθμοῦσα μεταξὺ τῶν ἰδρυτῶν αὐτῆς καὶ τινὰς περισπουδάστους Ἀδελφούς, ἄλλοδαπούς.

Ἡ νέα αὕτη Στοά ἰδρυομένη, ἐν μέσῳ πλειάδος ἀδελφῶν Στοῶν λειτουργουσῶν ἐναμίλλως ἐν ἂν.· Ἀθηνῶν, δικαιολογεῖται λόγῳ ἰδιαζούσης ἰδιοτυπίας, διότι φέρει χαρακτηριστῆρα μᾶλλον διεθνή καὶ προσρίζεται νὰ δέχεται εἰς τοὺς ἐκυτῆς κόλπους καὶ ἄνδρας ἐπιλέκτους πάσης ἐθνικότητος. Πρὸς τοῦτο ἔλαβε παρὰ τῆς Γ.· Μ.· Ἀνατ.· τὴν ἄδειαν ὅπως διεξάγῃ συνεδρίας ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει καὶ εἰς ξένην γλῶσσαν, ἰδίως Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν.(¹)

Ὅπως, ἡ Στοά «Ἀδελφοποίησις» ἔχει τὴν τιμὴν ἤδη νὰ ἐκπροσωπῇ τὸν κατ' ἐξοχὴν κοσμοπολιτικὸν χαρακτηριστῆρα τοῦ Ἑλληνικοῦ Τεκτονισμοῦ, σύμφωνον ἄλλως πρὸς τὸ καθολικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ πνεῦμα, ἐξελιχθὲν κατὰ τὸν σταθερὸν νόμον τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ὅπου, καὶ ὅπου ἀκόμη, κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα, εὐλόγως ἐθεώρει ἐκυτὸ ὑπέροχον τῶν ἄλλων συγχρόνων Ἐθνῶν οὐδέποτε ὁμως ἀπέλιπε τὴν ἐκπολιτιστικὴν αὐτοῦ ἀποστολὴν καὶ οὐδέποτε ἀπέβαλε τὴν ἐνδοτέραν ἐπίγνωσιν περὶ τῆς φύσει ἐνυπορχούσης ἴσης ἀξίας παρὰ πᾶσι τοῖς βροτεῖς εἴτ' ἐλευθέρους εἴτε δούλοις.

*
*
*

Τῆς νέας Στοᾶς τὰ ἐγκλίνα ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης λαμπρότητος τὴν πρώτην ἰσταμένου μηνὸς Δεκεμβρίου. Γενικὴ δὲ ἐξεδηλώθη ἐπιδοκιμασία πρὸς τὸν ἰδιάζοντα ταύτης χαρακτηριστῆρα ἀπὸ μέρους τῶν δύο ἀνωτάτων Ἀρχῶν τοῦ τε συμβολικοῦ καὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ Τεκτονισμοῦ

1) Ταυτὴν Στοά χαρακτηριστῆρος διεθνούς, ἐργαζομένη ἀποκλειστικῶς Γαλλιστί, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐλευσίς» ἐλειτούργει ἄλλοτε ἐν ἂν.· Ἀθηνῶν λίαν εὐδοκίμως ὅσον περιλάμπρως, διατελέσασα ἰδίως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ προστασίαν τοῦ κυριωτάτου ἄλλως ἰδρυτοῦ αὐτῆς κρατ.· ἀδ.· Φερνάνδου Σερπιέρη, τότε καὶ νῦν ἐνεργοῦ μέλου, τοῦ Ὑπ.· Συμβ.· τῆς Ἑλλάδος.

ὡς καὶ τῶν ἐν ἀν.: Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς Στοῶν, διὰ τῆς ἀθρόας προσελεύσεως Ἐπισκεπτῶν, οἵτινες εἰσῆχθησαν εἰς τὸν Ναὸν κατὰ τὴν κεκλονισμένην τάξιν καὶ ἐθιμοτυπίαν.

Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἐπισκεπτῶν, τῶν Σεβ.: καὶ ἐπισήμων ἀντιπροσωπειῶν τῶν διαφόρων Στοῶν καὶ τῶν προσελθόντων μελῶν τῆς Μεγ.: Ἀνατ.: καὶ τοῦ Ὑπ.: Συμβουλίου, ἀναγγέλλεται ἡ εἴσοδος τῆς ἐντεταλμένης ὑπὸ τῆς Μ.: Ἀνατ.: τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐγκατάστασιν τῆς νέας Στοᾶς.

Τὰ συγκροτοῦντα τὴν Ἐπιτροπὴν μέλη τῆς Μεγ.: Ἀνατ.: Μ. Πουρῆς Πρόσθ.: Μ.: Διδ.: Σπ. Νάγος Μ.: Ἐτ.: καὶ Ἀντ. Ἀδριανόπουλος Μ.: Γραμ.: εἰσάγονται μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν, ὁ δὲ Σεβ.: τῆς Στοᾶς ἀδ.: Ι. Βέλλης κατελθὼν τῆς ἔδρας προσέρχεται μέχρι τῆς θύρας καὶ παραδίδει τὰς τρεῖς σφύρας εἰς τὸν Μ.: Διδ.: ἀδελ.: Πουρῆν, ὅστις ἐγχειρίζει τὰς δύο τούτων πρὸς τὰ δύο ἕτερα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, καταλαμβάνοντα πάραυτα τὰς ἔδρας τῶν δύο Ἐποπτῶν καὶ προβαίνων ἀνέρχεται τὸν θρόνον τοῦ Σεβ.: Παρακαλεῖ δὲ τότε τοὺς δύο Μ.: Ἐπόπτας ἵνα διατρέξωσι τὰς οἰκείας στήλας πρὸς κεράμωσιν πάντων τῶν παρισταμένων, ὅπερ καὶ πράττουσιν οὗτοι, ἐπανερχόμενοι εἰς τὰς οἰκείας ἔδρας.

Τότε ὁ Μ.: Διδ.: ἀνιστάμενος προβαίνει κατὰ τὰς κεκλονισμένας διατυπώσεις εἰς τὴν ἐπίσημον τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Στ.: ἀνακήρυξιν καὶ καταλήγει ἐρμηνεύων τὴν τεκτονικὴν ἔννοιαν τῆς ἀδελφοποιήσεως καὶ ἀπευθύνων εἰλικρινῆ εὐχὴν πρὸς τὴν νέαν Στοᾶν διὰ προσφύρου Λογιδρίου, παρατιθεμένου κατωτέρω.

Τελευτῶν τὸν λόγον ὁ Μ.: Διδ.: προκαλεῖ τριπλ.: χαρμόσυνον χειροκρ.: ἐπὶ τῇ εὐοίωνῃ ἐγκαταστάσει τοῦ νέου τεκτ.: σκηνώματος καὶ εἶτα ἐρωτᾷ τὸν δεξιόθεν παρακαθήμενον κραταιότ.: Ὑπ.: Μ.: Ταξ.: ἐὰν εὐαρεστῆται γὰρ λάβῃ τὸν λόγον. Οὗτος δὲ ἀναστὰς ἀπαγγέλλει τὸν κατωτέρω παρατιθέμενον Λόγον περὶ τῆς γενικῆς σημασίας καὶ τελετουργίας τῆς Ἀδελφοποιίας κατὰ τὴν Νεοελληνικὴν Λογογραφίαν.

Εἶτα ὁ Μ.: Διδ.: προβαίνει εἰς τὴν νεομισμένην ὀρκωμοσίαν τοῦ Σεβ.: καὶ τῶν λοιπῶν Ἀξιωμ.: τῆς Στ.: καὶ παραδίδει τὴν πρώτην σφύραν πρὸς τὸν Σεβ.: προσκαλῶν ἅμα τοὺς λοιποὺς ὀρκισθέντας Ἀξιωμ.: γὰρ κατὰ τὴν τάξιν τῆς οἰκείας ἔδρας. Τότε ὁ ἐγκατασταθεὶς Σεβ.: διερμηνεύει θερμὰς τῆς Στοᾶς εὐχαριστίας πρὸς τὴν Γ.: Μ.: Ἀνατ.: ἐπὶ τῇ

ἐγκρίσει, καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὴν ἐκτελέσασαν τὴν ἐγκατάστασιν Ἐπιτροπὴν. Εὐχαριστεῖ ἐπίσης τοὺς τιμήσαντας τὴν τελετὴν ἐπισκέπτας καὶ ἰδίᾳ τὸν προλαλήσαντα Ὑπ. Μ. Ταξ. ἐπὶ τῇ ἐπιδειχθείσῃ ἐξαιρετικῇ εὐμενείᾳ πρὸς τὴν νέαν Στοάν. Διαδηλοῖ τέλος τὴν στερρὰν τῆς νεοπαγοῦς Στοᾶς ἀπόφασιν ὅπως ἐπιδιώξῃ μετ' ἀκλονήτου τεκτονικῆς πίστεως τὸ συμβολιζόμενον διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ἔργον καὶ ἐπὶ πλέον ὅπως παράσῃ σύντονον συμβολὴν εἰς εὐκταίαν κοινὴν ἐνέργειαν ὑπὲρ ἀνεγέρσεως μεγαλοπρεποῦς Τεκτονικοῦ Μεγάρου, τιθεμένης ὡς ἱεροῦ θεμέλιου, πέτρας ἀναμνηστικῆς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς εὐκλείας ἐπὶ τούτῳ κτισθείσης ἀδείᾳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀκροπόλεως Βράχου. Τὸν θερμουργὸν λόγον τοῦ Σεβ. κατεκάλυψεν, ὡς περ κρουνοὶ ὑπερεκχειλίζοντες τεκτονικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, εὐγλωττοὶ προσφωνήσεις διερμηνεύουσι καὶ ἐξίρουνται πρὸς ἑκατέρωθεν τὸν προβαλλόμενον ἅγιον σκοπὸν τῆς Στοᾶς καὶ τὰς ἀγαθὰς ὅσον αἰσιοδόξους ἐπαγγελίας τοῦ Σεβ. αὐτῆς. Ὁμίλησαν ἀλληλοδιαδόχως ἀνὰ εἰς ἀντιπρόσωπος ἐξ ἐκάστης Στοᾶς ὡς καὶ ἄλλοι Τέκτονες, μέχρις ὅτου ἐκηρύχθη εἰκότως ἢ λήξις τῆς πανηγυρικῆς ταύτης συνεδρίας, ἐξ ἧς πολλὰ διαφαίνονται βλαστάνουσαι χρησταὶ ἐλπίδες.

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΘ. ΜΕΓ. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ ΠΟΥΡΗ

Ἐλευθερία Ἰσότης; — Ἀδελφότης ἀποελοῦσι τὴν Τριάδα τῆς Τεκτονικῆς λατρείας καὶ αἱ μὲν δύο πρῶται θεαὶ κατέχουσι τὸ εὐρὸν πεδίον τῆς οἰκουμένης βάσεως τοῦ ἰσοσκελοῦς τριγώνου, ἡ δὲ τρίτη, ἡ Ἀδελφότης ἐπικάθηται τῆς κορυφῆς ὡς θεὰ τοῦ τεκτονικοῦ Ὀλύμπου, ἡγουμένη ἐπιλέκτων στρατιῶν, αἵτινες ἠτύχησαν νὰ κατακτήσωσι τὸ μέγα ἀξίωμα τοῦ ἀδελφοῦ καὶ νὰ ταχθῶσι ὑπὸ τὰ λάβαρα τῆς Τεκτονικῆς τριλογίας. Ἀδελφοποίησις ὅμως ἐμφαίνει τὸν τεκτονικὸν ἀγῶνα καὶ προσωποποιεῖ σύμπασαν τὴν ἐνέργειαν τῶν τριῶν Θεαινῶν, αἱ ὁποῖαι αἰωνίως ἐργάζονται ὅπως διδάξωσι τὸν ἄνθρωπον τὰ ἀγαθὰ τοῦ φυσικοῦ νόμου, καὶ καταστήσωσιν αὐτὸν ἡμίθεον, ἦτοι τέκτονα.

Οἱ σοφοὶ τεκτονικοὶ θεσμοὶ ἐπιβάλλουσι τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν

ἐλευθέρων Τεκτόνων ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν τῆς μνήσεως διὰ τοῦ διδομένου ὄρκου. Ἄλλ' οἱ εὐρεῖς σκοποὶ τῆς ἐλευθεροτεκτονικῆς δὲν περιορίζονται εἰς τὰς τάξεις μόνον τῶν μεμνημένων εἰς τὰ μυστήρια ταύτης, ἐπεκτείνονται καὶ πέραν τῶν τεκτονικῶν Ναῶν ἀνὰ τὴν περιβάλλουσαν ἕκαστον τοῦτων βέβηλον Κοινωνίαν.

Καὶ τὴν ἀδελφοποίησιν ταύτην ὀφείλουσι νὰ ἐτιδιώκωσιν οἱ ἀπινταχοῦ τέκτονες ἐπεκτείνοντες βαθμηδὸν τὸς προσπαθείας καὶ πέραν ἔτι τῶν κρατικῶν καὶ ἐθνικῶν ὄρων, καὶ μέχρι τῶν Πόλων τῆς γῆτινης Σφαίρας.

Ταύτην τὴν ὑψίστην προσπάθειαν τὴν ἀποτελοῦσιν τὸν τελικὸν σκοπὸν τῆς ἐλευθέρου Τεκτονικῆς συμβολίζει τ' ὄνομα τῆς ἐγκαθιδρυθείσης Στοᾶς, ἣτις ἐπιβάλλει ἑαυτῇ, διὰ τούτου, τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν Μεγάλου Ἔργου, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς περιβαλλούσης ἡμᾶς ἐγγυτέρας κοινωνίας.

Ἡ Μεγάλη Ἀνατολή τῆς Ἑλλάδος διαγνοῦσα τὴν ἀγίαν ταύτην ἔμπνευσιν μετὰ προθυμίας παρέσχε τὴν ἔγκρισιν, παρὰ πᾶσαν τὴν πληθὺν τῶν ἐν ἀνατολῇ Ἀθηνῶν λειτουργειῶν Στοῶν, εὐχομένη δι' ἔμου σὺν σφραγίδα καὶ σταθερὰν τὴν τεκτονικὴν πορείαν, ἣν ὑπισχνεῖται ἡ εἰλικρίνεια τῶν ἰδρυτῶν τῆς Στοᾶς ταύτης, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ σοφοῦ γνωμικοῦ τῶν ἡμετέρων προγόνων — *Σπεῦδε Βραδέως*.

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΥΠΑΤΟΥ Μ. ΤΑΞΙΑΡΧΟΥ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἄπευθύνω συγχαρητήρια τῇ Νέᾳ Στοᾷ καὶ τῷ Σεβασμίῳ αὐτῆς ἐπὶ τῷ πρωτακούστῳ ὀνόματι δι' ὃ ἐνεκαινίσσατε τὸ ἱερὸν τοῦτο τέμενος καὶ εὐχομαι ὅπως τὸ ὄνομα γενόμενον πρᾶγμα ἀδελφοποίησιν νέας μυριάδας χιλιάδων ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς παγκοσμίας ἀδελφότητος καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἀδελφοποιεῖν εἶναι τελετουργικὴ τις πράξις δι' ἣς δύο ἢ πλείονες ἀνθρωποὶ εἴτε καὶ ομάδες συναδελφοῦνται πρὸς ἐπιτέλειαν σκοποῦ τινος ἀτομικοῦ ἢ πολιτικοῦ, εἴτε ἱεροῦ εἴτε καὶ ἰδιοτελοῦς.

Ἡ τελετουργία αὕτη συνήθως ἐπιτελεῖται ὑπὸ ἱερωμένου λειτουργ-

γοῦ ἢ ὑπὸ ἀνεγνωρισμένου ἀρχηγοῦ ἢ καὶ ὑπὸ ἐντεταλμένου μύστου τῆς ομάδος εἰς ἣν ὁ ἀδελφοποιητὸς θ' ἀνήκει, καταλήγει δὲ μετὰ τὰ γενομισμένα εἰς ἔνορκον διαβεβαίωσιν τοῦ ἀδελφοποιουμένου ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ πιστῶς καὶ ἀδόλως τὰ ἀνατεθησόμενα αὐτῷ ἔργα καὶ θὰ ἦναι ἀφωσιωμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸ σωματεῖον.

Ἄδελφοποιεῖται εἶναι ὄνομα ἄϋλον, ἀλλὰ προσωποποιεῖ ἀφηρημένην τινὰ ἐνέργειαν ἣτις εἶναι ἐμφαντικωτέρα καὶ σημαντικωτέρα πάσης ἄλλης Στοωνυμίας. Ἡ σύνθετος αὕτη λέξις συμβολίζει δι' ἡμᾶς τὴν ἱερωτέραν τῶν τεκτονικῶν λειτουργιῶν ἅτε προσθέτουσα ἓνα ἢ περισσοτέρους ἐργάτας εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Ναοῦ, πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ ὀποῦ πᾶς ἀδελφὸς ὀφείλει, πρὶν ἢ προσπελάσῃ, ν' ἀποθέσῃ τὰ γήινα πύθη του.

Ἐν τῷ τεμένει τούτῳ ὁ ἀδελφοποιητὸς διδάσκεται τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν εὐπειθειαν καὶ τὴν εἰλικρινῆ ἀφοσίωσιν εἰς τὰ τεκτονικὰ δόγματα. Οὕτω δὲ τελειοποιούμενος δικαιούται νὰ προσβλέπῃ μετὰ θάρρους εἰς τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως καὶ νὰ εὐελπιστῇ ὅτι θὰ γείνη καὶ αὐτὸς συντελεστὴς τῆς παγκοσμίας εἰρήνης.

Ἡ συνθήθεια τῆς ἀδελφοποιεῖας εἶναι παλαιάτη καὶ ἴσως εἶναι ἀπότοκος τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ξενίας. Τὰ πρῶτα ὅμως ἴχνη αὐτῆς ἀπαντῶσι παρὰ Ῥωμαίους καὶ Βυζαντινοὺς καθόσον ἀναφέρεται Στρατήγιός τις ὡς ἀδελφοποιητὸς τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ ὁ Πατρικίος Στρεβήρος ὡς ἀδελφοποιητὸς τοῦ Ἡρακλείου. Ὡσαύτως μνημονεύεται ὅτι ἡ ἐκ Πατρῶν πολυτάλαντος Δανιηλὶς ἔπεισε τὸν Αὐτοκράτορα Βασίλειον τὸν Μακεδόνα νὰ ἀδελφοποιήσῃ τὸν υἱὸν τῆς καὶ πρὸς τοῦτο ἐδωρήσατο αὐτῷ ἀπειράριθμα δῶρα ἐκ τῶν ὑφαντουργικῶν Ἐργοστασίων τῆς καὶ ἑκατὸν δούλους.

Καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς, ὡς τοῖς Ἀλβανοῖς, ἐπεκράτει ἡ συνθήθεια αὕτη καὶ οἱ ἀδελφοποιητοὶ ὠνομάζοντο βλάμηδες, παρὰ τοῖς Τούρκοις ἀρκαντάσιδες, παρὰ τοῖς Σλαύοις ἄλλως καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἐκτὸς δὲ τοῦ διδομένου ὄρκου ἀντηλλάσσοντο παρὰ τισι καὶ δῶρα ὡς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησι συνέβαινε περὶ τὴν ξενίαν καθ' ἣν ἐξελίζοντες καὶ ξενιζόμενοι ἐχάριζον ἀλλήλοις ξένια πρὸς ἀναγνώρισιν οἰκογενειακὴν καὶ διαπίστωσιν τῆς συνομολογηθείσης συνθήκης. Κατ' αὐτὴν δ' ἐσφάζοντο καὶ ὄρκια διὰ τὰς σχετικὰς θυσίας.

Κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν καὶ μετὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Βασιλείου τῆς

Ἑλλάδος εἶχομεν τὴν ἀδελφοποιίαν. Ὁ Μέγας τέκτων Ρήγας Φεραῖος μάλιον συνώρκιζε Τούρκους δυσηρεστημένους κατὰ τῆς Πύλης καὶ ἀγνοῦς Ἑλλήνας πατριώτας πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ ζυγοῦ.

Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐκ τοῦ βήματος τούτου εἶπον, ἠκολούθησε τὴν τεκτονικὴν ὀργάνωσιν καὶ πολλαχοῦ συνεταυτίσθη μετὰ τῆς Ἐλευθέρας τεκτονικῆς καὶ οὕτω μόνον ἐπήνεγκε τὸ σωτήριον ἀποτέλεσμα τῆς μερικῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ γένους.

Παρ' ἡμῖν ὅμως ἡ ἱερά αὕτη τελετουργία ἐγένετο ὑπὸ ἱερέως καὶ ἐνώπιον ἀνήβου παρθένου, ἣς ἠδελφοποιεῖτο καὶ ἐτροστατεύετο ὑπὸ πάντων τῶν θετῶν ἀδελφῶν τῆς. Ἡ παρθένος δὲ προσελαμβάνετο καὶ ἠδελφοποιεῖτο ἵνα ἐμπνεύσῃ τὴν ἀγνότητά καὶ εἰλικρίνειαν εἰς τοὺς ὀμνύοντας τὸν ὄρκον τῆς πίστεως.

Περαίνων εὔχομαι εἰς τὸν Μ.: Α.: Τ.: Σ.: ὅπως τὴν Στοᾶν τῆς Ἀδελφοποιήσεως καταστήσῃ κέντρον διεθ. ἐς ἀγάτης καὶ ἀληθοῦς ἀδελφώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους μετὰ τῶν λιπῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΣΤΟΩΝ

Αἱ ἀρχαιερασίαι διὰ τὸ νέον τεκτ.: ἔτος, καίπερ ὀριζόμεναι κατὰ τὸν Κανονισμὸν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, ἐβράδυνον καὶ πάλιν, ὡς στήθως. Οὕτως αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν ἐκλεγέντων Ἀξιωμ.: εἰς πάσης τὰς ἐν ἂν.: Ἀθηνῶν λειτουργούσας Στοᾶς διεξήχθησαν μόλις ἐντὸς τοῦ λήξαντος μηνὸς Νοεμβρίου.

Γατὰ τὰς ἐπισήμους ταύτας τελετὰς ἐξεφωνήθησαν ὡς εἴθισται λόγοι ἀρμόζοντες, μεστὸι τεκτονικῶν ἐμπνεύσεων, ἰδίως μὲν ὑπὸ τοῦ ἀναλαμβάνοντος τὴν διεύθυνσιν ἐκάστης Στοᾶς Σεβ.: ἔτι δὲ ὑπὸ τοῦ Ρήτ.: ἢ καὶ ἄλλων Ἀδελφῶν. Ὡς εὐνόητον ὁ περιωρισμένος χώρος τοῦ μοναδικοῦ τούτου τέκτ.: Πериодικοῦ παρακολούσει τὴν δημοσίευσιν ταιούτων πανηγυρικῶν λόγων, πολλάκις μάλιστα μακρῶν. Τοῦτο ἐλπίζομεν νὰ καταστήῃ ἐφικτόν, ἀπὸ τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1925, ἐπότε προβλέπεται ἀπὸ τοῦδε ἀσφαλῶς ἡ προσάξις τῶν σελίδων τοῦ Ποθαγόρου.

Ἐν τούτοις ἐπιθυμοῦντες νὰ παράσχωμεν ὑποδειγματικὴν τῶν ἀπεικόνισιν τοῦ καθολικοῦ πνεύματος, ὅπερ ἐνέπνεε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τοὺς εὐφραδεῖς ρήτορας, τοὺς ἀναρριπίσαντας τὰ εὐγενέστερα τεκτονικὰ αἰσθήματα ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκροατῶν, προαχόμεθα νὰ παραθέσωμεν δύο βραχέα λογίδια, ἅτινα ἀπηγγέλθησαν τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τοῦ νέου Σεβ.: τὸ δὲ δευτέρον ὑπὸ τοῦ ἐπανεκλεγέντος Ρήτ.: δύο διαφόρων Στοῶν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον διδάσκει τὴν ἀκλόνητον προσήλωσιν εἰς τὸ ἔργον

ράνιον ὕψος τῆς αἰωνίας Τεκτονικῆς Ἰδέας, ὑπὲρ πάσας τὰς ἐφημέρους καὶ μετὰ παθῶν ἢ συμπερόντων συνυφαινομένας ιδέας τῶν θεδήλων Κοινωνιῶν, τὸ δὲ δεύτερον, ὡς ἀληθῆς ποιήσις ἐν πεζῷ λόγῳ διδάσκει τὴν αἰθερίαν μεταρσίωσιν τῆς γνησίας τεκτονικῆς ψυχῆς εἰς ὑπερκόσμιον συναίσθημα.

ΛΟΓΟΣ ΣΕΒ. ΤΗΣ ΣΤ. ΗΣΙΟΔΟΣ ΑΔ. ΕΜ. ΒΑΛΕΤΤΑ

Φιλτ. Ἀδ.

Εὐρεῖα εἶνε ἡ λεωφόρος ἡ ἄγουσα εἰς τὸ τέρμα τοῦ τεκτονικοῦ ἔργου, τοῦ ὄντως μακροῦ, λεωφόρος φωτιζομένη ἀπλῆτως ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς τεκτονικῆς φιλοσοφίας καὶ πείρας, αἵτινες σιχῶς ἀποτυποῦνται κατὰ τὰ πορίσματα εἰς τὰ τεκτονικὰ συντάγματα καὶ τοὺς κανονισμοὺς.

Τὴν ὁδὸν ταύτην θὰ θαδίσωμεν ἀπροσκόπτως, κύριον σκοπὸν ἔχοντες τὴν ἰδίαν ἡμῶν μόρφωσιν καὶ τεκτονικὴν παιδαγωγίαν, προσπαθοῦντες ὅπως γίνωμεν ἄξιοι τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐλευθέρου τέκτονος, ἄνδρες δυνάμενοι νὰ αἰρώμεθα *πραγματι* ὑπεράνω τῶν διαιρούτων τὸν θεδήλον κόσμον συμπερόντων καὶ παθῶν, ἄνδρες δυνάμενοι νὰ καταστειλωμεν τὰ ἴδια πάθη, βλίνοντες καθ' ἑκάστην πρὸς τὴν ἰδίαν ἡμῶν αὐτῶν τελειοποίησιν, ἄνδρες τέλοςχρήσιμοι κατὰ πολὺ εἰς τὴν κοινωνίαν, πρεσβεύοντες, ὡς ἄξιωμα, ὅτι ὅσον τελειότεροι καθιστάμεθα τοσοῦτον χρησιμότεροι εἰς τὸν πλησίον ἡμῶν ἀποβαίνομεν. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοιοῦτου κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος ἔργου θὰ κρατήσωμεν τὴν Στοὰν μικρὰν πάσης τύρβης θεδήλου καὶ μακρὰν τῶν θεδήλων παθῶν καὶ θὰ διδάξωμεν τὴν λάξευσιν τοῦ ἀλαξέυτου λίθου, χρώμενοι κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ σφύρα ἐλαφρᾶ καὶ σφύρα βαρεῖα.

Ἄλλὰ καλῶς γνωρίζω καὶ ἐκτιμῶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Στοᾶς μου τοὺς ὄντως ἐπιλέκτους καὶ γνωρίζω τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην των, ἣν τοῖς ἀνταποδίδω ἐν ἴσῃ καὶ μοίρῳ, μοίρα, ἐπ' αὐτοὺς δὲ ἀδιστακτικῶς πεποιθώς, εὐχερῆς θεωρῶ τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ἀναλαμβάνω.

Ἔστω ἡμῖν βοηθὸς ὁ Μ. Α. Τ. Σ.

ΛΟΓΟΣ ΡΗΤ.: ΤΗΣ ΣΤ.: "ΦΟΙΝΙΣ", ΑΔ.: ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

Ὁ Μ.: Α.: Τ.: Σ.:, ὁ ἄφαντος ἐκεῖνος γεωργὸς τοῦ ἀγροῦ τῆς ζωῆς, ἐφύτευσε ἐν τὰ ἐνδότερα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως τὸν πυρῆνα τῆς θείας αὐτοῦ πατρότητος. Καὶ ὑπὸ τὴν τριπλὴν ἐπήρειαν τῶν νόμων τῆς φύσεως, τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως, καὶ τῆς ὑπερκοσμίου προνοίας, βλαστάνει τὸ ἔμβρυον τῆς ἐπιγείου ὄντοττος καὶ ἀναφύεται τὸ δένδρον τῆς σοφίας τὸ ὠριμάζον τοὺς καρποὺς τῆς γνώσεως εἰς δόξαν τοῦ Μ.: Σπορέως.

Πόθεν προήλθεν ἡ ἰσχυρὰ ἐκεῖνη δρῦς, ἥτις πηγάζει εἰς τὰ καταχθόνια καὶ ἐξορμᾷ θροοῦσα καὶ ὑπέροχος εἰς αἰθέριον ὕψος; Ἐνταῦθα μὴ δαμινὸν καὶ πανεύρετον βαλανίδι τοῦ ὁποῦ τοῦ πρασινωπὸν κέλυφος ἐγκλείει ὑπὸ τὴν δυναμικὴν του μορφὴν τὸν γίγαντα τοῦ δάσους.

Τὸ Σεπτὸν τοῦτο ἐργαστήριον εἶνε φυτῶριον τεκτονικόν. Ἐνταῦθα εὗρομεν τὸ μυστηριῶδες καὶ ἀθύρῳβον θάλλος, τὸ προκαλέσθη τὴν διάρρηξιν τοῦ βεβήλου φλοιοῦ μας καὶ τὴν βλάστησιν τοῦ θείου σπέρματος εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς ἀδελφικῆς στοργῆς.

Καὶ θάλλομεν. Καὶ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἐκπέμπει ἀνὰ ἓν ριζίδιον τεκτονικῆς ἀπορροφῆσεως εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ἄλλων ἀδελφῶν ἡμετέρου καὶ οὕτω πάντες ἀλληλοτρεφόμεθα καὶ ἀλλήλων τοὺς κλάδους βαστάζομεν καὶ ἀποτελοῦμεν τὸ ἀειθαλὲς καὶ εὐδαίμων τεκτονικὸν δάσος, τοῦ ὁποῦ αἱ ρίζαι διαστχυροῦνται καὶ σμίγουν ὑπὸ τὸ γόνιμον ἔδαφος τῆς ἀλληλεγγύης, οἱ δὲ κορμοὶ ὑψοῦνται ἑκμάζοντες καὶ πολύφυλλοι εἰς τὸν ζωογόνον ἀέρα τῆς Ἐλευθερίας!

Εἰς τὴν σκιὰν τοῦ τεκτονικοῦ φυλλώματος δροσίζεται ἡ ψυχὴ τοῦ τέκτονος μετὰ τὸν κάματον τῆς βεβήλου παλαίστρας καὶ ἀναπαύεται τὸ καταπεπονημένο, σῶμα του ἐπὶ τῆς ἀπαλῆς χλόης τῆς ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς γλυκείας ἀδελφικῆς ἀνοχῆς.

Ἡ γῆ τοῦ δάσους μας εἶνε πλουσία καὶ γόνιμος, μεστὴ τεκτονικῆς τροφῆς καὶ ἑκμάδος.

Ποίαν λοιπὸν ἀνάγκην ἔχει, Σεβάσμιε διδάσκαλε, ἀπὸ τοῦ δυσῶδες λίπασμα τῆς πολιτικῆς διαμάχης ἥτις μκραίνει τὸν βλαστὸν τῆς τεκτονικῆς διακλαδώσεως καὶ κοιλαίνει προῶρως τὸν πλήρη καὶ εὐρωστον κορμὸν τοῦ φυτοῦ;

Οὐδεμίαν, ἀδ.:, διότι θάλλομεν· και θάλλομεν ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν και οὐξάνομεν καθ' ἑλας τὰς διευθύνσεις και ἐξαγνίζομεν τὴν ἀτμόσφαιραν και καλοῦμεν ἐξ οὐρανοῦ τὴν εὐεργέτιδα βροχὴν τῆς εὐδαιμονίας ἐπὶ τὴν χώραν τῶν τεκτόνων.

Και τὰ ἀναρίθμητα φύλλα τοῦ τεκτονικοῦ δάσους σείονται εἰς τὸ διαυγὲς ρεῦμα τῆς οὐρανοῦ πνοῆς. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ μυστικὸς ψίθυρος τῆς μεμυημένης ψυχῆς, ὅστις ὀγκοῦται εἰς μεγαλειώδη ἄρμονίαν, εἰς ὠδὴν μυριόφωνον, εἰς ὕμνον δοξολογίας τοῦ Μ.: Α.:

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΣΤΟΩΝ

Εὐλογον και προσήκουσαν εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ «Πυθαγόρου» ὡς μοναδικῶ ὄργανου τῶν Ἑλλήνων Τεκτόνων κρίνομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων πάντων τῶν ἐκλεγέντων Ἀξιωματικῶν κατὰ Στοᾶς, ἵνα οὕτω ἐν ἐλλείψει ἐντύπου Γενικοῦ μητρώου τῶν κατὰ Τόπους Ἑλλήνων Τεκτόνων, περὶ οὗ θὰ μεριμνήσωμεν, ἐν μέλλοντι γνωστοποιηθῶνται τοῦλάχιστον τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιφοριζομένων παρ' ἐκάστης Στοᾶς τὰ βάρη τῶν ἀξιωματικῶν. Καὶ χάριν τοῦ σκοποῦ τούτου προσήκει ἰδίως ἢ ἀνακοίνωσις τῶν ἀρχαιρειῶν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και ἔτι μᾶλλον τῶν ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ Στοῶν, τῶν ὑπαγομένων ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Γ.: Μ.: Ἀνατ.: τῆς Ἑλλάδος, οἷαι αἱ ἀκόλουθοι.

ΖΗΝΩΝ ἐν ἀν.: Λεμεσοῦ. — Σεβ.: Ἀλέκος Ν. Ζήνων — Ἐπόπται Ἀλκ. Κ. Ἐλευθεριάδης και Ἰ. Ν. Τριτοφτίδης — Ρητ.: Σωκρ. Γ. Τορναρίτης — Γραμ.: Κύρος Ν. Τριτοφτίδης — Ταμ.: Νικοκλῆς Π. Χριστοδουλίδης — Ἐλεον.: Μάρκος Ἀντωνίου — Δοκιμασταὶ Κ. Γαβριηλίδης και Γ. Ν. Ἰωαννίδης — Τελετ.: Δ. Ε. Νικολαΐδης — Στεγ.: Γ. Ι. Μπόννης — Ἀρχιτ.: Κ. Χρ. Ἴμπος — Ἀρχιεοφ.: Κ. Α. Λανίτης — Ξιφ.: Μιχ. Π. Ἰακωβίδης.

ΣΟΛΩΝ ἐν ἀν.: Λευκωσίας. — Σεβ.: Γ. Α. Μαρκίδης — Ἐπόπται Ἀντ. Τριανταφυλλίδης και Γ. Δουκαΐδης — Ρητ.: Νεοπτόλεμος Πασχάλης — Γραμ.: Στέλιος Παυλίδης και προσθ.: Ι. Κληροῖδης — Ταμ.: Γ. Πιερίδης — Ἐλεον.: Ι. Οἰκονομίδης — Δοκ.: Δ. Νάταρ και Μ. Πάτζαλος — Τελετ.: Κ. Γερολέμου — Στεγ.: Κ. Σχμουήλ — Ἀρχιτ.: Χριστόδουλος Καλαβρὸς — Ἀρχ.: Μ. Μεσολογγίτης — Ξιφ.: Ἀλφρ. Χ' Γαβριήλ.

ΚΙΜΩΝ ἐν ἀν.: Δάρνακος. — Σεβ.: Γ. Ἀραδιπιώτης — Ἐπόπται Ἀλεκος Γεωργιάδης και Ν. Χατζηλοῦζῆς — Ρητ.: Παῦλος Βαλδασερίδης — Γραμ.: Γ. Δ. Γεωργιάδης — Ταμ.: Μιλτ. Οἰκονομάκης — Ἐλ.: Ν.

Εδθυριάδης—Δοκιμ.: Κ. Παντελίδης και Σπ. Πετρακίδης—Τελ.: Αιμίλιος Παντελίδης—Στεγ.: Δ. Κουτουμάνος—'Αρχιτ.: Μιλτ. Βαλ-
 δασερίδης—'Αρχ.: Κλ. Μεσολογγίτης—'Ειφ.: Μιχ. Μεσολογγίτης.

ΚΙΝΥΡΑΣ ἐν ἀν.: Πάφου.—Σεβ.: Ζ. Μαλαματένιος—'Επι.:
 Στέφ. Ρούβαλης και Παῦλος Κυθραιώτης—Ρητ.: Σωτ. Μαρκίδης—
 Γραμ.: Χαρίλ. Κακογιάννης—Ταμ.: Σωκρ. Γ. Γορναρίτης—'Ελεον.:
 Κ. Σωτηριάδης—Δοκ.: 'Αλκ. Κ. 'Ελευθεριάδης και Κύρος Τριτοφτίδης
 Τελ.: 'Αλ. Ζήνων Στεγ.: Κωνστ. 'Ιμπος.

ΙΣΙΣ ἐν ἀν.: Καῖρου—Σεβ.: Μ. Μαργαρίτης—'Επόπται Σπ.
 Τόμπλερ και Μιχ. Φλώρης—Ρητ.: Α. Μαυρῆς—Γραμ.: Ι. Πλατρίτης
 —Ταμ.: Κ. Ρούσσοις—'Ελ.: Ν. Καῖρης—Δοκιμ.: Γ. Ζαχαριάδης και
 Στ. Παυλίδης—Τελ.: Ν. Διομαντάρης—Στεγ.: Π. 'Αράθυμος—'Αρχιτ.:
 Θεόδωρος Καλογήρης—'Αρχιεφ.: Γ. Καλογήρης—'Ειφ.: Γ. Καντζᾶς.

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐν ἀν.: 'Αλεξανδρείας—Σεβ.: Σπ.
 Σπηλιωτόπουλος—'Επόπται Ε. Μεσολωρᾶς και Κ. Κουλέπης—Ρητ.:
 Κ. Ζηρίνης και πρόσθ.: Γ. Βαρδάκης—Γραμ.: Κ. Παπαγεωργίου και
 πρόσθ.: Θ. Παπαδόπουλος—Ταμ.: Π. Μιχελεπτής και πρόσθ.: Π.
 Σωτηριάδης—'Ελεον.: 'Αλ. Περάκης—Δοκιμ.: Π. Μιχαηλίδης και Η.
 Ζαντίδης—Τελ.: Π. Δεδέντης—Στεγ.: Κ. Λαγουδάκης—'Αρχιτ.: Π.
 Πούρπουρας—'Αρχιεφ.: Δ. Γιασεμῆς.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἐν ἀν.: Θεσ/νίκης.—Σεβ.: Δ. Μαργαρίτης—'Επό-
 πται 'Αθ. Μάνος και Ι. Κωνσταντινίδης—Ρητ.: Φιλώτας Παπαγεωρ-
 γίου—Γραμ.: 'Αθ. Βέλκου—Ταμ.: Γ. Κώτσογλου—'Ελ.: Μιχ.
 Τούρτουλης—Δοκιμασται 'Απ. Κοσμόπουλος και 'Αγησίλαος Τέγος—
 Τελ.: 'Αλεξ. Παπαζογλου—Στεγ.: Εὐχγ. Χαλικιόπουλος—'Αρχιτ.:
 'Ηλίας 'Αλτινώπ—'Αρχιεφ.: Θεμιστοκλῆς Τόσκου—'Ειφ.: Ι. Ρού-
 οης.

ΦΟΙΝΙΞ ἐν ἀν.: Θεσσαλονίκης. Σεβ.: Εὐγένιος Μπερνασκόνι—
 'Επόπται Σωτ. Κύρου και 'Ιάκωβος Μπενθενίστε—Ρητ.: Κάρολος Σα-
 λῆμ και πρόσθ.: Ι. Λαδᾶς—Γραμ.: Παναγ. Παπαπανάγου και πρόσθ.:
 Σαμ. Σιαλῶμ—Ταμ.: Κ. Κοροβίλος—'Ελεον.: Ι. Λαζαρίδης και πρόσθ.:
 Σπ. Κοκκίνης—Δοκιμασται Ι. Δεδεντάκης και Μάριος Μόλχο—
 Τελετ.: Σχληατῶρ Ρέδχχ και πρόσθ.: Κ. Φωκίδης—Στεγ.: Νικήτας
 Τζούρας—'Αρχιτ.: Παναγ. Τσολέκας—'Αρχιεφ.: Ι. Λαδᾶς 'Ειφ.:
 Μιλτ. Παπαπανάγος.

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐν ἀν.: Θεσσαλονίκης—Σεβ.:
 Γ. 'Αλεκτορίδης—'Επόπται Μανώλης Παπαμιχαήλ και Μαρῖνος Πολ-
 λάτος—Ρητ.: Μιχ. Κύρκος—Γραμ.: Γ. Παρασκευαΐδης—Ταμ.: Κλεό-
 βουλος Μίσσιος—'Ελ.: Σπ. Γεωργιάδης—Δοκιμ.: Δ. Βαλταδῶρος—
 Τελετ.: Δ. Σκούρας—Στέγ.: Ι. Κωνσταντινίδης.

Ο ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ἐν ἀν.: Πα-

τρῶν—Σεβ.: Ἀναστάσιος Κεφαλαῖς—Ἐπόπται Κυριάκος Γαλιατσάτος και Ν. Κριεζῆς—Ρήτ.: Χαρίλ. Κακούρης—Γραμ.: Πέτρος Στουραϊτης—Ταμ.: Ζαχαρίας Βιτάς—Ἐλ.: Σπ. Σταυρουλόπουλος—Δοκίμ.: Κ. Φλαμιᾶτος και Ἐρν. Σάνδερς—Τελ.: Χαράλ. Παῖζης—Στεγ.: Εὐάγ. Λαδόπουλος.—Ἀρχιτ.: Χρ. Νικολάου—Ἀρχ.: Παν. Ευδίας—Εἰφ.: Α. Καταμπελίσσης.

ΔΩΔΩΝΗ ἐν ἀν.: Ἰωαννίνων Σεβ.: Δημήτριος Κούτσικος—Ἐπόπται. Γ. Ευδίας και Γ. Ράδος—Ρητ.: Γ. Κωνσταντινίδης—Γραμ.: Ἰ. Ἰωαννίδης—Ταμ.: Ἀλέξανδρος Παρανίκας—Ἐλεον. Δ. Τσονίδης—Δοκιμασταὶ Πέτρος Γερμανάκος και Γ. Βερσῆς—Τελετ.: Ἀλέξανδρος Σακελλίων—Στεγ.: Ἰ. Δασκαλόπουλος—Ἀρχιτ.: Χαῖμ Μπαττινός—Σημ.: Ν. Ρέσσοσ—Βιβλιοφ.: Κ. Χατζηχλεξίου.

Ἐπεται συνέχεια

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Ἀμερικῆ. Ἡ ἐν Βιργινία τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Σ.: Στ.: «Ἀλεξάνδρεια» ὑπ' ἀρ.: 22 ἀπεφάσισε νὰ ἀνεγείρῃ ἀναμνηστικὸν μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ πρώτου αὐτῆς Σεβασμίου Γεωργίου Washington. Πρὸς τοῦτο τὴν 1 Νοεμβρίου τοῦ 1923, συλλεγέντων 4.000000000 δολλαρίων ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ τεκτονικοῦ τούτου μνημείου.

Τὸ πρῶτον ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις συνηθροίσθησαν ὑπὲρ τὰς 50,000 ἀντιπροσώπων 17,000 συμβολικῶν στοῶν, ἵνα παραστῶσιν ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ εἰς τὴν τελετὴν ταύτην, ἧς περιγραφὰς και εἰκόνας ἔχουσιν δια τὰ ἄρτι κομισθέντα τεκτονικὰ περιοδικὰ Νέας Ὑόρκης και Washington, παρέχοντα τελείαν ἀπεικόνισιν τοῦ σχεδίου τοῦ μνημείου τούτου.

Ὁ ἀρχιτέκτων, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐφαντάσθη διὰ ὑπεράνω τοῦ μνημείου ἔπρεπε νὰ τεθῆ πύργος κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, ὅστις ν' ἀναπαριστᾷ τὴν εὐθύτητα τοῦ Washington ἐν τῇ τῶν κοινῶν διοικήσει, συνάμα δὲ νὰ χρησιμεύῃ ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς νεότερους πολιτικούς και συνεχῶς νὰ ὑπομιμνήσκη αὐτοῖς διὰ δέον νὰ προτιμῶσι τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἧτις εἶναι συντομωτέρα πάσης ἄλλης τεθλασμένης.

Γενεύη. Πρὸς παρασκευὴν τοῦ II διεθνοῦς ἐλευθεροτ.: συνεδρίου ἐν

Βρυξέλλαις συνήλθε τὴν 27—30 Σεπτεμβρίου ἡ διεθνὴς τεκτ.: ἔνωσις εἰς ἑκτακτον συνεδρίαν, καθ' ἣν ἐγένοντο δεκταὶ ὡς τακτικὰ μέλη αἱ Μεγ.: ΣΤ.: τῆς Κολομβίας, Βενεζουέλης καὶ τῶν Φιλιππίνων. Ἡ Μεγ.: ΣΤ.: τῆς Ὀλλανδίας ἐξήρησε τὴν ὀριστικὴν αὐτῆς ἀπόφασιν περὶ συμμετοχῆς ἐκ τῆς μεταβολῆς τῶν ὄρων τῆς ἀναδοχῆς τῶν Γερμανικῶν Μεγ.: Στοῶν. Ἡ Μεγ.: ΣΤ.: τῆς Νυρεμβέργης «ὁ ἀνατέλλων ἥλιος» δὲν ἐγένετο δεκτὴ, καθ' ὅσον ἐγεννήθησαν ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὴν νόμιμον αὐτῆς συγκρότησιν ἐν τέλει ἐγένετο δεκτὸν παμφηφει τὸ ἀκόλουθον ψήφισμα. «Ἡ συνέλευσις τῆς διεθνοῦς ἐλευθεροτεκτονικῆς ἐνώσεως ἀποδέχεται πλήρεις τὰς προσπάθειάς τῆς Κοινωνίας τῶν ἐθνῶν. Τονίζει, ὅτι πᾶσα μεταξὺ τῶν ἐθνῶν προσριθὴ ὀφείλει νὰ κανονίζεται ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ δικαστηρίου. Κακίζει τὴν κατάστασιν τῆς ἀβεβαιότητος, ἐν τῇ ὁποία εὐρίσκηται εἰσέτι δλόκληρος ὁ κόσμος καὶ καλεῖ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ ἐλευθέρου τεκτονισμοῦ, νὰ καταπολεμῶσι τὸ πολεμικὸν πνεῦμα διὰ τοῦ πνεύματος τῆς ὁμονοίας, νὰ συιδράμωσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀποφάσεων διαφόρων διεθνῶν συνεδρίων καὶ νὰ ἐργασθῶσιν ἐντόνως, ὅπως διὰ τῆς κοινῆς συνεργασίας ὄλων τῶν λαῶν ἀναγεννηθῆ νέος κόσμος, ὁ ὁποῖος νὰ βασίζεται ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς ὁμονοίας καὶ τῆς ἀλληλεγγύης.

Ἰρλανδία. Ὁ τεκτονισμὸς κατὰ τὴν Ἰρλανδικὴν ἐπανάστασιν ὑπέστη μεγάλας καταστροφάς. Μέγας ἀριθμὸς τεκτ.: μεγάρων κατεστράφη ἐκ τῶν πυρκαϊῶν. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐπαναστάσεως τὸ μέγαρον τοῦ Μεγ.: Στοῦ ἐν Δουβλίῳ ὑπέστη ἐπίθεσιν ἐνόπλων, ἀτάκτων καὶ κατελήφθη, ἀλλὰ προηγουμένως ὁ συνταγματάρχης Cane, προσθ.: Μεγ.: Διδ.: κατώρθωσε νὰ ἀπομακρύνῃ τὰ ἀρχεῖα καὶ νὰ σώσῃ ταῦτα. Ὡσαύτως διεσώθησαν πλεῖστα χειρόγραφα παλαιὰ ἀφορῶντα τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰρλανδικοῦ τεκτονισμοῦ.

Πράγα. Τὴν 20 Φεβρουαρίου 1923 ἰδρύθη ἡ νέα μεγάλη ἐθνικὴ Στοὰ τῆς Τσεχοσλοβακίας, ἐργαζομένη κατὰ τὸ ἀρχ.: καὶ παραδ.: σκωτικὸν δόγμα. Χαρακτηρίζεται δὲ ὡς ἀποκλειστικῶς ἐθνικόφρων. Μεγ.: Διδ.: αὐτῆς ἐξελέγη ὁ ἐνδ.: ἀδ.: Jaroslav Kvapil, Μεγ.: Γεν.: Γραμμ.: Δρ Thein 33°. Ἡ νέα αὕτη Μεγ.: Στ.: ἀναγγέλλουσα τὴν ἵδρυσιν αὐτῆς παρακαλεῖ δι' ἐγκυκλίου τὰς Μεγ.: Στ.: τοῦ κόσμου πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ παραδοχὴν εἰς τὴν κανονικὴν διεθνή τεκτονικὴν οἰκογένειαν.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΕΤΗΣΙΟΥ ΤΟΜΟΥ 1923

	Σελίδες
Πρόλογος —Γράμμα Ἰδρυτοῦ—Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει	1,4,5
Γενικὰ ἄρθρα , προεισγωγικὰ θεμελιωδῶν τεκτ.: Ἰδεῶν ὕπὸ Α. Π. Ἀλεξανδροπούλου ἦτοι:	
Διδασκαλία καὶ σπουδαί — Ἔγνοια—Βιονομία Ἑλ.: Τεκτονικῆς	6,14,44
Laboremus—Φιλοσοφῆσωμεν.—Διατὶ ἐγενόμεθα Ἑλ.: Τέκτονες	31,81,113,145,178
Τὸ ἔργον τῶν στοῶν. Φάρος διαχέων φῶς—Ἡλιακαὶ ἀκτίνες	225,257,289
Ἡ ἀληθὴς εὐδαιμονία (κατὰ τὰ πορίσματα τῆς Ἡθ. Φιλοσοφίας)	321
Σύστημα Γενικῶν Ἀρχῶν Τεκτ. : φιλοσοφίας εἰς αὐτοτελεῖς μελέτας ὑπὸ Α. Γ. Ἀδριανοπούλου, ὡς ἔπεται:	
Τί εἶνε ὁ Τεκτονισμὸς	9,37,84
Τίς ἡ ἀνάγκη τῆς υπάρξεώς του—Ἰπὸ τὸν πέπλον τῆς σιγῆς	116,147
Ἡ Βασιλικὴ Τέχνη—Σύστημα σαφές	184,228
Ἡ ἐπιστήμη τῆς ζωῆς—Βιωτικὴ—Ἰποθήκη Βιωτικῆς	259,292,326
Ὁμιλεῖται καὶ πραγματεῖται περὶ διαφόρων θεμάτων	
Ἐρμανοῦ ἢ Γαλάνη—Δόγος περὶ τῆς ἐννοίας τῆς Ἑλλ.: Τεκτο- νικῆς, δυαδικοῦ συστήματος διοικήσεως, ἐργασίας, καὶ χαρᾶς	15,45
—Ἀπεικόνισις Τεκτ.: Νεοῦ κατὰ ἰδεῶδες σχέδιον Βέλγου ἀρχιτέκτονος	269
Κ. Κ. Κυριακοπούλου—Τὰ διάφορα συστήματα τοῦ Ἑλ.: Τεκτονισμοῦ	50
Ν. Καρθοῦνη—Ὁ πόλεμος καὶ ὁ Τεκτονισμὸς	55
Μαρίνου Φ. Πολλάτου—Μελέτη περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Τεκτονισμοῦ	91
Λεωνίδου Πολυδώρου-Κυβετοῦ—Δόγος ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐορτῇ	131
Κωνσταντίνου Ἀγγελοπούλου—Περὶ υἰοθεσίας Δυκιδέων	162
Ἰωάννου Γ. Καραγεωργιάδου—Τί ἐστὶ Τεκτονισμὸς τί σκοπεῖ κλπ.	191
Μ. Δ. Πουρῆ—Τὸ Τεκτονικὸν πνεῦμα	197
Σπυρίδωνος Νάγου—Περὶ Ἐλευσινίων μυστηρίων—Περὶ Διονύσου	232,273
Α. Π. Καλογεροπούλου ὁ Κιννύρας καὶ τὰ μυστήρια αὐτοῦ—Ἐργασία	246,309
Α. Μονοκρούσου—Περὶ τῆς φαινομένης κινήσεως τοῦ ἡλίου	243
Κ. Καρατζά—Περὶ ἀνοχῆς	263
Ἐθέλθωνος Γ. Πιτσιλλίδου—Περὶ λαξεύσεως	265
Α. Γ. Ἀδριανοπούλου—τὰ μυστήρια εἰς τοὺς πρωτογενεῖς λαοὺς	267
† Ἀδαμαντίου Κοραῆ—Ὁμόνοια καὶ δικαιοσύνη	291
Κλεοδούλου Μεσολογγίτη—Δόγος, ἐν ᾧ συσχετίζεται ἡ Ἑλ.: Τεκτο- νικὴ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν	299
Νικολάου Γενίσαρη—Τεκτονικὰ ἔθιμα κατὰ τὸν μεσαίωνα	303
Παναγιώτου Δ. Καλογεροπούλου—Περὶ ἀδελφότητος καὶ ἀδελφοποιίας	350
Α. Π. Ἀλεξανδροπούλου—Τεκτονικὴ ἀλληλεγγύη—Ἐργασία Φιλοσο- φικῶν Ἐργατηρίων.—Ἡ Ἑλ.: Τεκτονικὴ ἐν Κύπρῳ—Ἐργα ἀρε- τῆς.—Ὁ «Πυθαγόρας» ἐν μέλλοντι.—Στοργὴ πρὸς Νεο- φύτους	32,78,102,121,283,288,307.

	Σελίδες
Ἔργασίαι Γ. Συνελεύσεως — Μ.: Ἀνατ.: κλ.	19—23
Ἔργασίαι Στοῶν	64,352
Τεκτονικὸν Κέντρον Παιραιῶς. Ἀπολογισμὸς ἔργων Στ.: «Μιαούλης»	65—67
Στοαὶ προσφύγων ἀδελφῶν σ. 69—Μνημόσυνον ἐν Στ.: «Φοῖνιξ».	
Λόγοι Ι. Μαργαρίτη καὶ Θ. Μιχαήλ. Ποίημα Σ. Σπεράντζα σ. 70—73 — Ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ ἐν Στ.: «Ἰωνία» σ. 101,131 — Ἐν Στ.: «Δωδώνη» Ἰωαννίνων σ. 130,158—Μνημόσυνον ἐν Στ.: «Σκενδέρμπεης». Λόγοι Ν. Νῶς, Π. Χατζηπάνου, Μ. Τερζάκη σ. 137—139 — Ὑποθεσία Λυκιδέων ἐν Στ.: «Σκενδέρμπεης». Λόγοι Π. Χατζηπάνου, Κ. Ἀγγελοπούλου σ. 160—162—Τελεταὶ ἐγκαταστάσεως ἀξιωμ.: Λόγοι Ἐμμ. Βαλέττα, Θ. Μιχαήλ σ. 352—354 — Ἀρχαιρεσίαι Στοῶν	355
Ἔργασίαι φιλοσοφικῶν ἐργαστηρίων.	102
Στ.: Τελ.: «Ἀλήθεια». Λόγος Μ. Τερζάκη	105
Περιστύλιον «Σοφία». Λόγος Α. Σχορτσανίτου σ. 106—Περιστ.: «Πλάτων» Δμεσοῦ. Ἰωβιλαῖον Ι. Γ. Καραγεωργιάδου σ. 123. Λόγοι Χρ. Τορναρίτου σ. 124, Ι. Γ. Καραγεωργιάδου σ. 191, Κλεοβ. Μεσολογγίτης σ. 299.	
Συνέλευσις Τεκτόνων ἐν τῷ Παρθενῶνι.—	
Λόγοι Κ. Ἀγγελοπούλου καὶ Π. Καλογεροπούλου — Ψήφισμα ὑπὲρ αἰχμαλώτων. Ἀπαντήσεις Ὑπ.: Συμβ.: Ἀμερικῆς καὶ Ἰταλίας	152—157
Τεκτονικαὶ τιμαὶ εἰς Ἀμερικανοὺς ἀδελφοὺς	
Προσφωνήσεις Ὑπ.: Μ.: Ταξ.: καὶ Προσθ.: Μ. Διδ.: Προσθ.: Μ. Διδ.: Μ. Πουρῆ καὶ Ὑπ.: Μ.: Ταξ.: Π. Καλογεροπούλου	217—224
Τεκτονικαὶ ἐκδρομαὶ εἰς Ἐλευσίνα καὶ Διόνυσον—	
Προσφωνήσεις Ὑπ.: Μ.: Ταξ.: Διδασκαλαὶ Σπυρ. Νάγου	σ. 231,241,242,232,273
Νεαὶ Στοαί, ὧν ἐγένενο πανηγυρικὴ ἐγκατάστασις.	
«Βυζάντιον» Ἀθηνῶν (Λόγος Σεβ.: Ἀ. Ἀντίπα κλ.)	24—27
«Κινύρας» Πάφου τῆς Κύπρου (Λόγοι Ἀντιπροσω-που Μ.: Ἀν.: Χρ. Τορναρίτου καὶ Σεβ.: Ζ. Μαλαματένιου).	166—170
«Ἀδελφοποίησις» ἐναν.: Ἀθηνῶν (Λόγοι Πρ.: Μ.: Διδ.: Μ. Πουρῆ καὶ Ὑπ.: Μ.: Ταξ.: Π. Καλογεροπούλου)	347—350
Τεκτονικὸς Ναὸς ἐν Λάρνακι Κύπρου — Ἐγκαίνια —	
Λόγοι Χρ. Τορναρίτου, Σ. Μαρκίδου Γ. Α. Γεωργιάδου	339—344
Τεκτονικὰ διηγήματα καὶ γνωμικὰ	108,141,173—77,175
Νεκρολογία Ἀγ. Σούλη Κ. Ν. Παπαμιχαλοπούλου	140,319
Εἰδήσεις	28,74,111,142,159,174,255,285,287,320,357
Νέα Βιβλία ὑπὸ Δ. Π. Καλογεροπούλου	317

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐμποροὶ

- Ἀγγελόπουλος Δ. ὁδ. Ἀγ. Κωνσταντίνου 56.
Βεζύρης Δ. (εἰσαγωγή, ἐξαγωγή) ὁδ. Σταδίου 53.
Γεωργιάδης Π. «Στρατιωτικὸν Κέντρον» (καὶ εἶδη πλεκτικῆς) πλ. Κολοκοτρώνη.
Ζαγκλῆς Δ. ὁδ. Κερραμικοῦ 3.
Ζαγνοῦδαικῆς Μ. χαρτεμπορος ὁδ. Πραξιτέλους 44.
Καρατζῆς Ἀντ. ὁδ. Βερανζέου 14.
Κονταράτος Ἀγαμ. Δυευ.τῆς Ἐμπορικῆς Ἐνώσεως ὁδ. Χρυσοσυλιωτίσσης 9-11
Κουτσουμπάδης Ἐλευθέριος (εἶδη ἀνδρικά) ὁδ. Σταδίου 15.
Κωστόπουλος Δ. (παιδικὰ εἶδη) ὁδ. Ἐρμού 53.
Λαμπρόπουλος Δάμπρος Στοά Ραζῆ ὁδ. Σοφοκλέους
Λαμπρόπουλος Τάκης (εἰσαγωγή χαρτου) Ξενοδοχεῖον Βασιλικὸν
Λουζέας Β. ἔμποροράπτης ὁδ. Νικίου 7.
Μάτσας Πύγκας (εἶδη ψιλικά) ὁδὸς Πανδρόσου 22.
Μουτσόπουλος Δ. (ὑφάσματα) ὁδ. Ἐρμού 42.
Νικατοῖς Μιχ. (πλεκτομηχαναὶ παντὸς εἶδους) Πλατεῖα Συντάγματος.
Πανταζόπουλος Δ. καπνέμπορος ὁδ. Φαιστοῦ 4.
Παπασπύρος Ἀλεξ. (γραφομηχαναὶ καὶ ἀντιγραφαὶ) ὁδ. Σταδίου 21.
Περάκης Κ. — Ἀποθήκη χαρτου—ὁδ. Χρυσόσπηλαιωτίσσης 4.
Σαλιάρης Κοραῆς ὁδ. Γ'. Σεπτεμβρίου 116.
Σαραντόπουλος Ἀπόστολος (ἀνδρικά εἶδη) ὁδ. Σταδίου 33.
Τζονάκας Ἰωάν. (ἠλεκτρικὰ εἶδη) ὁδ. Κοραῆ—Σταδίου 28.

Ἐκτελωνισταί.

Θεοχαρόπουλος Σ. καὶ Παπαγεωργίου Εὐαγ. πλατεῖα Τελωνείου Πειραιῶς.

Ἱατροί.

- Αργυρόπουλος Ἀθ. δερματολόγος ὁδ. Ἀκαδημίας 7α.
Βιλέτας Ἐμμανουὴλ παθολόγος ὁδ. Πανεπιστημίου 33.
Βούλας Β. παθολόγος Διευθ. Εὐαγγελισμοῦ ὁδ. Ἀγ. Κωνσταντίνου 23.
Δούκας Χρ. δερματολόγος. Ἐπιμελητῆς Νοσοκ. Συγγροῦ ὁδ. Γεραγίου 34.
Ἡλίουπουλος Ν. παθολόγος ἱατρὸς Β. Ναυτικοῦ ὁδὸς Γεραγίου 11.
Καλογρόπουλος Περικλῆς Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός».
Καρδαμάκης Κ. (ὀρθοπαιδικός) ὁδ. Τσακάλωφ 17Α
Καρζῆς Ἐμμαν. ὁδ. Πατησίων 52γ.
Κομνητὸς Διομήδης Ἐπιμελητῆς Παθολογικῆς Κλινικῆς Πανεπ.—Τμήμ. λοιμ.
νόσων, Ὑπερυγ. Ὑγιεινῆς ὁδὸς Μαυρομικαλῆ 6α (3-6 μ.)
Κυριαζόπουλος Κ. δερματολόγος ὁδ. Θεμιστοκλέους 13.
Μαργαρίτης . παθολόγος ὁδ. Βουλῆς 24.
Μουτσούσης Κ. ἱατρὸς—χημικός ὁδ. Σκουφᾶ 73
Οἰκονομίδης Χρῆστος παθολόγος ὁδ. Παράσχου 16. Τέρμα Ἰπποκράτους.
Πεταλᾶς Ἀγθρ. ὁδ. Καλλιθέας 81.
Περάκης Κ. παθολόγος ὁδ. Βουκουρεστίου 25 (Νέα Κλινική—Πατήσια)
Ποντίδας Ἀθ. παθολόγος ὁδ. Καίτη 2.
Σιγάλας Μαρῖνος χειρουργὸς Πλατ. Μοναστηρακίου.
Ταμπούρας Κ. μαιευτῆ-γυναικολόγος ὁδ. Ἀκαδημίας 76.
Τετζάκης Μιχ. παθολόγος ὁδ. Δελφινιώργη 7.
Τρόνος Φραγκίσκος δερματολόγος ὁδ. Ναυαρίνου 10.
Τσακόπουλος Κ. Χειρουργὸς - ὁδὸς Ἀκαδημ. 77
Φερεντίδος Γ. ἱατρὸς Γαλλικοῦ Νοσοκομείου ὁδ. Γ'. Σεπτεμβρίου 87.
Φωτόπουλος Β. γυναικολόγος-ὁδ. Σατοβριάνδου 11.
Χάρτ Εὐτύχιος φυσικοθεραπευτῆς ὁδ. Ἀχαρνῶν 105.
Χρυσοχοῖδης Ἀλεξ. ὁδ. Τσαμαδοῦ 36.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1923

Διὰ τοῦ παρόντος δεκάτου τεύχους τοῦ λήγοντος ἔτους 1923 συμπληροῦνται ὁ πρῶτος ἐτήσιος τόμος ἐκ σελίδων ἐν ὧν 360, ὡς προηγγείλαμεν ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου. Προαγγέλλομεν δὲ ἀπὸ τοῦδε οὗ ὁ ἐπόμενος δεύτερος τόμος τοῦ ἐπιόντος ἔτους 1924 θὰ ὑπερβῇ τὸν πρῶτον κατ' ἀριθμὸν σελίδων, πολὺ δὲ μᾶλλον κατὰ πυκνότητα καὶ περιεκτικότητα ὕλης σοβαρᾶς καὶ ἐπιμελημένης. Ἄλλ' ὁ πρῶτος τόμος θὰ ἀποτελῇ διὰ πάντα μελετητὴν ἐμβριθεῖ τὴν γενικὴν εἰσαγωγὴν πρὸς ἀρχίαν τεκτονικὴν ἐκπαίδευσιν. Διὰ τοῦτο ἐπικαλοῦμεθα αὐθις τὴν μέριμναν παντὸς Συνδρομητοῦ, ἵνα ζητήσῃ τὸ ταχύτερον τὰ τεχνὸν ἐλλείποντα τεύχη, δωρεὰν ἀποστελλόμενα, καὶ ἀσφάλισιν τὴν καλὴν διατήρησιν τῶν δέκα τευχῶν. Ὅρα σελίδας 325 καὶ 288.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΕΛΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προαχθῶσιν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μυστηρίων τῆς Ἐλευθέρου Τεκτονικῆς δι' ἐπιμελοῦς μελέτης τοῦ Πυθαγόρου μοναδικοῦ ὄργανου τῶν Ἑλλήνων Τεκτόνων καὶ προτύπου τεκτονικοῦ Περιόδοικου ὑπὸ ἐποψίαν συστήματος καὶ μεθόδου, παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσι τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Πυθαγόρου, (ὄρα 2αν σελίδα ἐξωφύλλου) ἢ ἄλλως, τοὺς Σεβ. τῶν οἰκείων Στοιῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΣ ΤΕΚΤΟΝΑΣ

Χάριν ἐξυπηρητήσεως τῶν Ἀδελφῶν τῶν λαμβανόντων ἀνάγκην ἐπιστημονικῶν καὶ ἐν γένει ἐπαγγελματικῶν ὑπηρεσιῶν, ὁποίας δύνανται μετὰ τεκτονικῆς εἰλικρινείας νὰ προσφέρωσι Τέκτονες ἐπαγγελματίαι, ἐπεκτείνεται καὶ συστηματοποιεῖται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους, κατὰ μέθεδον προσφορωτέραν περὶ τὸν καθορισμὸν τῆς εἰδικότητος, ἢ δημοσίευσιν καταλόγου τῶν ἐπαγγελματιῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων.

Ὅθεν παρακαλοῦνται οἱ κατὰ τόπους ἐπαγγελματίαι Τέκτονες νὰ δηλώσωσι διὰ ταχυδρομικοῦ δελταρίου ἀποστελλομένον πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ Πυθαγόρου—Α. Π. Ἀλεξάνδρουλον ὁδὸς Βαλιτεσιῶν 3 Ἀθήνας—ἢ τὸν ἐκασταχοῦ Γ. Ἀντιπρόσωπον ἢ τὸν Σεβ. τῆς οἰκείας Στοιῆς ὀνοματεπώνυμον, διεύθυνσιν καὶ εἰδικὸν ἐπάγγελμα ἀκριβῶς καθοριζόμενον.